PROMIN

ПРОМІНЬ

РІК IV КВІТЕНЬ — APRIL, 1963 ЧИСЛО 4

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

ПРОМІНЬ

РІК IV
Ч. 4

КВІТЕНЬ, 1963
Виходить раз у місяць

Видає
Союз Українок Канади
Редагує Редакційна Колегія
Редакторка Наталія Когуська

Річна переплата в Канаді $3.50
Поза Канадою 4.00
Поодиноке число ..... .40

Передплату висилати на адресу:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B., Winnipeg 4, Man.

PROMIN

APRIL, 1963 VOL. IV
Monthly Publication No. 4

Published by
Ukrainian Women's Ass'n of Canada
Edited by Editorial Committee
Natalia Kohuska, Editor

Subscription in Canada $3.50
Subscription in other countries 4.00
Single copy ..... .40

Address:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B., Winnipeg 4, Man.

З М І С Т

Леонід Мосендз — У день Воскресення 1
Роман Ольжич — Перемога 1
Наталена Королева — Що є правда? 2
Лариса Мурович — Уляна Кравченко 4
Лариса Мурович — Я жду весни 6
Маргарита Пилипчук — Горе Маргаритки 7
Тетяна Шевчук — Воскресення 7
Дмитро Міщенко — Сіверяне 8
С. Волинець — „Українська жінка в хореографії" 11
Honore Ewach — Phe Piano or the Flute 12
Agnes Kripps — The Finest Things Money Cannot Buy 13
Nora O'Neill — Koroleva's Book of Wonders 13
З побуту Дарії Ребет у Вінніпегу 15
Відділ для дітей 16
Е. Сиротюк — Істор. пров. Екзекутиви 18
З громадської діяльности 21
Річні звіти відділів 25
Домашнє господарство 31

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Пересилаючи передплату, користаю з нагоди щоб побажати Вам найкращих успіхів у такій корисній праці. Журнал „Промінь" наче справжній промінь сонця, що огріває й осолоджує наше серце. Оце ж і сповнились наші мрії. Дав би Всевишній, щоб ми могли видавати „Промінь" хоч два рази у місяць.

Маруся Гарбус, Саскатун

З нашого жіночого журнала „Промінь" я особисто дуже багато користаю. Сподіваюсь, що крім мене є ще багато інших жінок, які з зацікавленням перечитують сторінку за сторінкою.

О. Никитюк, Порт Алберн

Особисто дяка Вам, пані Когуська за Вашу щиру працю для українського жіноцтва. Дуже сподобалась мені стаття Галі Лазарук-Гендерсон про українських поселенців округи Давфину. Коли б так більше молодих жінок хотіли цікавитись українськими справами як пані Галя.

Олена Вівчарук, Ендевор, Саск.

Бажаю Вам, пані Когуська, кріпкого здоровя у Вашій праці. Ви взяли великий обовязок на себе, а для нас читачів, то великий гість у нашій хаті. Лише треба розуміти і цінити, що ми годні мати наш журнал для нас і для розвитку наших родин. Щасти Вам Боже і бажаю Вам многих літ працювати для нас.

Юстина Стефин, Гримсбі, Онт.

Щиро дякую за святочну картку. Ми обі з пані Ілащук желаємо Вам, пані Когуська здоровя і витревалости у праці. Ми дуже любимо читати „Промінь", високо цінимо його і хоч не можемо аж багато помогти, то просимо прийняти скромну пожертву прес. фонд — Є. Ілащук — 2 дол., П. Дверничук — 2 дол., К. Гавричук 1 дол. і також передплата на 1963 р.

П. Дверничук, Ню Торонто

Посилаю передплату, бо не хотіла б я втратити ані одного числа. Не невеличка газета, формою, але цінна своїм змістом. Хай Господь благословить Вашу працю.

Анна Баран, Карлворі, Ман.

Висилаю поштовий переказ на 5 дол. — передплата і прес. фонд на журнал „Промінь". Пересилаю побажання, щоб той наш журнал розносив те ясне проміння по цілому світі, а Вам усім, що працюєте при журналі „Промінь", а зокрема редакторці Наталі Когуській, бажаємо кріпкого здоровя й якнайкращих успіхів.

Анна Кіпибіда, Монтреал

Маю деякі завваги, якими оце ділюся. Пишуть дехто з читачок, а то й говорять, що нетерпеливо очікують журнала щомісяця. Було б добре, щоб він виходив 2 або й більше разів на місяць. А моя думка така, що я особисто радію, що Союз може видавати такий журнал, як він зараз є.

Марця Іванець, Брентфорд, Онт.

Я дуже люблю читати журнал „Промінь". Оцінюю Вашу грацю. Моїм бажанням є, щоб його читали усі членки Союзу як також і не членки. Коли б журнал „Промінь" знаходився в кожній хаті, то напевно на його появу ми би не чекали цілий місяць але мали б його щодватижні.

Висилаю дві передплаті на журнал на 1963 р. — одну приєдную а другу відновлюю. Бажаю редакції багато сил та витревалости у дальшій праці та найкращих успіхів.

Марія Костів, Гримсбі, Онт.

Висилаю 4 передплаті на „Промінь" і від себе дол. на прес. фонд. Бажаю редакції найкращих успіхів, доброго здоровя і витревалости. Мені дуже приємно читати журнал, лише задовго чекати на нього цілий місяць.

Павліна Клюкевич, Ванкувер

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada.

ПРОМІНЬ

РІК IV КВІТЕНЬ, 1963 Ч. 4

Леонід Мосендз

У ДЕНЬ ВОСКРЕСЕННЯ

Христос воскрес!.. Воістину воскрес!..
Стук-стук хрестом... Роздалась настіж брама.
Десь морок днів, страсних імлою, щез...
З осяяного радісного храму

Лине у ніч воскресний спів небес.
Воскресли й голоси дзвінкі церков
та з вітром весняним на перегони
перекликаються через ліси ізнов
метальних мов лункі потужні тони.

О, Смерте! Де тепер твоє жало?
О, Пекло! Де твоя поділась сила?
Довкола сяйво, квіти і тепло...
Христос воскрес!.. Тендітний брязк кадила...

Старих хрестів заквітчане чоло...
І жайворонків пісня многокрила...
Ні, ми не вмерли! Лиш тамуєм дих!
Бо Він не мертвих Бог, але живих!

Роман Ольжич

ПЕРЕМОГА

На досвітку незнаних ще віків,
З-за обрію постарілого світу —
Хтось торкнув дзвін, хтось землю розбудив,
Хтось вдарив серце криком динаміту...

І покотивсь схвильований простір
Стогомоном до стін пустого гробу...
Невже, невже Він на хресті не вмер?
Чи ж не померкло сонце у жалобі?

Чи ж не співав, з Голготи ідучи,
Побідний ворог дикого фіналу?
Чи не стеріг він гробу у ночі?
Чи не радів, що все вже, все пропало...

Аж вранці Він — Одвічний Творчий Дух
Підняв скрижалі Нового Завіту!
Воскрес! Воскрес! Смерть смертю переміг,
Дав новий шлях обновленому світу...

Із смерти зроджена замучених борців,
Задивлена у воскресення Бога, —
З хрестом в руці й мечем на ворогів
Прийде й до нас Воскресна Перемога!..

Наталена Королева

Що є правда?

— Увільнити, Йосипе?... Я ж бо не цезар, а лише прокуратор Юдеї... Тієї Юдеї, що ненавидить мене й одночасно боїться, а тому вічно намагається знищити мене в Римі. Хіба ж ти сам не чув, як гукали, витикаючи мені мало не зраду цезара? Вони завзялись за всяку ціну позбавити життя цього свого могутнього Пророка, не зважаючи на те, чи цар Він юдейський, чи не цар. Тепер вони вже не випустять Його з своїх пазурів. На відкритий бій вони не здібні, але хто знає, яку підлоту ще можуть вигадати? Їх зброя — лише наклепи, зрада й брехня...

Пилат несподівано урвав мову. Він був схвильований проханням Йосипа Ариматейського; було воно таке саме, як вранішні благання його дружини Прокули, яка мала страшні сновидіння. Схвильований прокуратор забув, що той, до кого він говорить, юдей.

Однак гарне Йосипове обличчя не виявило ані образи, ані обурення, тільки глибокий смуток. Голова низько впала на груди, біле тьм'яне лице потемніло не лише від тіні, яку кидала на нього низькоспущена арабська загортка, двічі пов'язана навколо голови зеленим дорогоцінним шнуром.

Пилат помовчав і глибоко зідхнув.

— Я не хотів вразити тебе, друже. Ти це знаєш. Як щирого приятеля приймає тебе Понтій Пилат. А коли римлянин дає своє приятельство чужинцеві, та ще з народу, підвладного Римові, то, очевидно, знає, що робить. Знає також і те, що така приязнь повна підводних скель та каміння, яких інколи ніяк оминути не можна.

Йосип, підніс немов освітлені з середини прекрасні очі. — Знає, прокураторе, й чужинець, що саме він робить, коли приймає приязнь римлянина. Особливо, коли той римлянин ще й прокуратор.

— Зрештою, — продовжував свою думку Пилат, — мені здається, що ти — завжди в опозиції. Помітив я те, що вони б радо знищили й тебе, як і мене. Ти й справді зірвав з їхнім Законом?

— Бо вони зробили Законом цілу сітку заплутаних обходів закону, систему лукавства, компромісів, ошуканства, подвійної моралі: одну, щоб проповідувати її в храмі в суботу, другу — зручнішу, для щоденного вжитку провідників насамперед.

— Так... Ти не вважаєш цього палацу за нечистий тому, що живе в ньому римлянин. Бути гостем за моїм столом — для тебе не є знечищенням. Властиво... — на хвильку Пилат завагався. — Властиво, що може в'язати тебе, вільного душею і з ясною думкою, належного більш цілому людству, ніж якомусь окремому народові, що в'яже тебе з цим людом рабської психіки й наскрізь рабської вдачі?

Обличчя Йосипа лишилось нерухомо спокійним, лише ніздрі орлиного носу трохи затремтіли:

— Понтіє! Скільки століть цей народ був у неволі? В неволі тим тяжчій, що ділила його з переможцями віра, яку гноблено. Тобто — увесь світогляд, всі ідеали, мораль — все було гноблене й викорінюване. Що ж дивне, що батьки-раби могли виховати лише рабів-синів і внуків?!

— Але ж ти...

Йосип розклав руки:

— Я ... я, хоч що я робив би, хоч що думав би, — я залишусь сином свого народу. Навіть, хоча б я й не хотів цього з усього серця. І кров'ю, і духом я — їх. То дарма, що говорю, наприклад, твоєю мовою, як рідною, грецьких мудреців та поетів читаю, як власні святі книги, але ж ні греком, ні римлянином від того я не став. Щось має в мені залишитись суто моє й це щось завжди стоятиме стіною між мною і чужинцями. — Легенько махнув рукою, помітивши Пилатову усмішку, яку ледве можна було вловити. — Стривай! Тебе напевно попереджали, що я — зовсім не юдей, а навпаки — зрадник і ворог юдейства?

— Ну, ясно! Але, що ж в'яже тебе з ними? Чому ти ходиш до них і на їх наради та береш участь у їх дивовижних суперечках? Нарешті, от і нині підносиш свій голос за цього як вони кажуть, підбурювача проти Риму, претендента на трон Давидів, чи то Соломонів?...

— Не за претендента, Понтіє; за Месію!

— Нехай, про мене. Бо ж мені це однаково. Зрештою, я й не мушу знати тих тонкостей. Але, що тобі, Йосипе, Месія? Отой Месія, що вперто сам на смерть іде і дає мені зрозуміти, що це невідклично мусить статись? Я даю Йому явну змогу врятуватись: і варту Його зменшив, і раз-у-раз переводив Його з в'язниці туди й сюди, гадав, що учні Месії легко відберуть Його від вартівників, — а от же Він, як і Сократ, не хоче порушити закон, дарма що провини за Ним

З нагоди

ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

Центральна Управа Союзу Українок Канади
і редакція „Променя"

шле найкращі побажання

ВСЬОМУ ЧЛЕНСТВУ СОЮЗУ, ЇХ РОДИНАМ, ПЕРЕДПЛАТНИКАМ ЖУРНАЛА
І ВСЬОМУ УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДОВІ РАДІСНЕ —

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

нема жодної. Що ж тобі, Йосипе, цей Месія?

— Месія, Понтіє, — це відродження мого зганьбленого знищеного і дощенту спідлілого в утисках народу. — Помітивши Пилатів рух, Йосип поспішив продовжати: Відродження не в напрямі конче утворення власної завойовницької держави, але передусім відродження моральне, духове, без якого не може бути нічого великого і вічного. Відродження затоптаних у багно ідеалів, збудження приспаного дзеленчанням золота шляхетного духа, відродження ведучої леґенди, що не вмерла під брязкіт терез ваги і бринкання локтя. Месія, Понтіє, це людська гідність, повернена цим крамарчукам, крутіям, шахраям і здирникам, за яких небезпідставно вважає юдеїв цілий світ.

Пилат потихеньку пристукував по яшмовому столу пальцями, рясно оздобленими перстенями.

— „Царство моє — не з світу цього!" — промовив задумливо. І, раптом, змінивши тон, заговорив захоплено:

— Щось є незвичайне в цьому „Цареві Юдейському", Йосипе! Незвичайне! Повір мені: з першим поглядом на Нього мене прошила думка — Цей не має жодної вини! Я й сам хотів увільнити Його. А коли ж і Прокула так завзято стала за Нього. Нарешті — Ти... Але, але... Що ж я можу; не кажу вже, що Він не бажає врятуватись? Ти ж сам бачиш. Я грав, так би мовити, на останній удар костей. Навіть переміг свою вроджену огиду — й промовляв до цього мотлоху з вулиць. Ти ж знаєш, хотів був вплинути на них, щоб увільнити Його з милости!.. Таж нема нічого тяжчого, як намовити порядну людину переступити закон. Хіба... спробуй ще сам. Я дам тобі перепустку, дарма що тепер цього вже ніби й не можна. Спробуй, піди. Я б дуже був радий, бо ж це дивовижний В'язень... немов не я Його, а Він осудив мене, пробачивши мені свою смерть.

Пилат замислився. Мовчав і Ариматейський. Зненацька прокуратор підвів голову. Майже мрійний усміх освітив його виголене, випещене обличчя з твердив квадратовим підборіддям. М'який вираз так не гармонізував з його енергійними рисами, що Пилатове обличчя видавалося Йосипові чужим, незнайомим.

— Далекі... давні речі пригадались мені, Йосипе. Колись, як ще носив я претексту... Скільки прекрасних годин пережив я, сидючи до білого ранку над улюбленими сувоями! Скільки було радости в дебатах з такими ж, як і я сам, юнаками про стародавні римські чесноти. Як уболівав я, що гине gloria Rhmanorum*), міць, обгрунтована на безкомпромісовій, твердій, холодно-чистій, як прозорий кришталь, чесноті! І ті друзі мої..., де вони нині? — Вірили ми без застережень в конечне здійснення наших променистих мрій, наших сяючих ідеалів... Вірили ми, Йосипе, навіть в чисту правду, вірили, що можна її пізнати, що можна її передати іншим...

Зідхнув і безрадно махнув рукою.

— Що ж лишилось від тих квітів душі? Квітів прекрасних, хвилевих, як і справжні квіти?.. — Завзятий республіканець Понтій, що так захоплювався життям стародавнім, — ось він перед тобою, друже: лисий прокуратор „божеського" цезаря. В королівському палаці, де перебував останній король єрусалимський, не досить розкошів, зручности, речей мистецьких та всякого добра, щоб задовольнити „суворого сина квіритів". Ось що прочитав я в погляді тієї Людини, що Її боронив я перед шумовинням життя... А правда... Як давно я не згадував про неї, аж поки Він не нагадав мені...

І все ж таки нині я не знаю, хто скаже мені щось правдиве про неї... Хто скаже мені, що таке правда?!...

*) Римська слава

Лариса Мурович

Уляна Кравченко

У той час, коли Галичина була провінцією австро-угорської монархії, а жіноцтво жило в безпросвітній темряві, не мало доступу до шкіл і до самостійного звання, коли воно не мало права приватної власности, коли йому не можна було без „опіки" чоловіків відвідати навіть театру, чи бібліотеки, а його роля обмежувалась до знаного німецького окреслення в потрійній букві: „К": Küche, Kinder, Kirche (кухня, діти і церква).

Уляна Кравченко була одною з перших, що прорвала темну завісу однобічного життя жінки. Пригадаймо собі, серед яких обставин їй довелось поетичним словом, почати боротьбу за права жіноцтва.

З початком другої половини 19 ст. в Англії почав ширитись феміністичний рух, що переходив і на европейський континент, а пізніше прийнявся і в Україні. В тій добі виринає постать другої жінки, що також горіла ясним світлом на шляху відродження жіноцтва в Галичині. Це була письменниця НАТАЛІЯ КОБРИНСЬКА. Праця цих двох піонерок жіночого руху плила в одному струмені, тому ми завжди ставимо їх побіч себе. Ці дві жінки були різні віком, характерами й уподобаннями, що й було великим щастям для справи. Спільними в них були тільки самотужки здобута широка освіта й задивленість в одну ціль.

Наталія Кобринська перша відкрила джерело культурних скарбів для жіноцтва західної України. Вона закликала його до освіти, здобуття звання й економічної незалежности. Знаючи, що поодинокими зусиллями їм буде важко прямувати до мети, вона старалась об'єднати це жіноцтво й у 1884 р. зорганізувала в Станиславові перше жіноче товариство з ціллю самоосвіти. Кобринська писала повісті, оповідання й фейлетони. Серед усіх літературно-видавничих заходів вона не забувала про свою головну мету — про здобуття можливости освіти для жіноцтва. В 1891 р. вона скликала жіноче віче, на якому запала ухвала зорганізувати першу жіночу гімназію. З її ініціятиви жінки внесли петицію до державної ради, в якій домагалися для себе дозволу студіювати в університетах. Одночасно Кобринська виступила, як перша піонерка в організації дитячих селянських охоронок.

Та нажаль, галицьке жіноцтво замість того, щоб зрозуміти й дальше підтримувати прямування Кобринської, ухилилося від неї. Вона відчувши це, відійшла від громадської праці.

Проф. Грушевський дав таке пояснення слабого руху серед жіноцтва в тому часі:

„При слабій фабричній організації країни не було підвалин для об'єднання передусім жіночої робітничої верстви. Коли ж до цього додати консерватизм і заскорузлість старших поколінь, то не можна дивуватись, що заходи Кобринської знайшли в суспільстві байдужість, а то й глум і ворожнечу".

Економічної рівноправности жіноцтва тоді не підтримували й чоловіки. Вони бачили в цьому питанні щось для них самих дуже шкідливе.

У той же час і на такому тлі обставин виринає постать Уляни Кравченко, в час найбільш критичний, коли по відході Кобринської, галицьке жіноцтво осталось без духового проводу. Це жіноцтво відразу відчуло в Уляні Кравченко людину з сильною поетичною індивідуальністю. Треба підкреслити, що Уляна Кравченко знала вже, що бути українською поетесою не полягає тільки в її приналежності до свого народу і в уживанні його мови, але полягає в тому, чи вона буде правильно висловлювати думки й почування цього народу. Чи вона буде збагачувати поширювати й поглиблювати світогляд свого народу.

Час, у якому почала писати Уляна Кравченко, був часом творчости Панька Куліша на придніпрянській Україні, якого відомий вірш: ОТЕЧЕСТВО СОБІ ГРУНТУЙМО В РІДНІМ СЛОВІ" мав вплив на більшість поетів і письменників, які тоді виступали на літературній арені. Пригадаю їхні імена. Старшим партнером Уляни Кравченко в Галичині був Іван Франко, а її попередницями на придніпрянщині були: Марко Вовчок, перша українська навелістка, яку Т. Шевченко назвав „кротким пророком і обличителем людей жестоких і неситих", Ганна Барвінок, дружина того ж Куліша, а з поетес уже знані були Дніпрова Чайка і Христя Алчевська. Зокрема треба згадати Олену Пчілку й її дочку, нову яскраву зірку на обрії української поезії — Лесю Українку. На Буковині була вже знана Ольга Кобилянська.

І ось у середовищі такої літературної сім'ї почала писати Уляна Кравченко. Її ім'я зробилось голосним, коли вийшла друком її перша

збірка „Пріма Вера". В поезії того ж загаловку, вона порівняла свою долю з долею весняного первоцвіту:

„Пріма вера! О вітай сестричко!
„Ледве сонця перший промінь сяє,
Вже блідеє вихиляєш личко —
Бережися! Лісом вихор грає!

Пріма вера! О моя сестричко,
Нам обом судилась доля —
Не весна ще, хоч весна вже близько;
Відцвітеш серед пустого поля".

Та Провидіння вибрало Уляну Кравченко на те, щоб вона виконала своє післанництво між жіноцтвом Галичини, не допустило до того, щоб її талант відцвів на пустому полі. Бог послав їй поміч в особі Івана Франка, який дуже зацікавився її творчістю. Він заохочував її до писання й часто в початках навіть поправляв деякі її поезії. Уляна Кравченко, як і більшість поетів, потребувала помочі досвідченої руки, бо початок творчости майже в кожного недокладний. Поета можна порівняти до скрипаля, бо поезія в дійсності є наче музичний інстрмуент і чим довше поет на ньому грає, тони дзвенять усе чистіше.

Уляна Кравченко зазнала перших труднощів тому, що жила на селі без літературних зв'язків, а це не помагало скорому розвоєві таланту. Бракувало їй теоретичної літературної підготовки, але практичну школу вона пройшла успішно через листування з І. Франком. Хоч учительська праця забирала їй багато часу й енергії, то у вільних хвилинах вона студіювала літературну мову, українську літературу, а з поетів західної Европи Шіллера, Ґете, Ленау, Бодлера й інших.

Під впливом І. Франка й його творчости, поезія Уляни Кравченко набирала сили. І хоч перша її збірка була лірична і в ній переважали мотиви кохання й описів природи, то в слідуючих збірках, як: „ДЛЯ НЕЇ ВСЕ", „У ДОРОГУ", „В ЖИТТІ Є ЩОСЬ" і „НА ВИЗВОЛЬНОМУ ШЛЯХУ" переважають громадські й патріотичні мотиви. Їх провідною думкою є: „ЖИЙ ДЛЯ ІДЕЇ — ВІДДАЙ УСЕ ЗА РІДНИЙ ЛЮД!"

В своїх поглядах на поезію вона пішла слідом за Шевченком, Франком і Л. Українкою. Саме це й було щастям для жіночого руху, який у своїй еволюції вже вийшов тоді з фази „чистого фемінізму", а Уляна Кравченко виступивши в найбільш критичний момент для руху, повела жіноцтво Галичини на шлях служіння Батьківщині.

Уляна Кравченко

„Я ваша, цеї ж землі дитина
Бездольні люди —
Мене і вас одна веде стежина
На працю й труди!"

Поезії Уляни Кравченко читали не тільки по містах, але найбільше вивчало їх селянське жіноцтво. Ці поезії скріпили серед нього національну свідомість, спрямовуючи його на новий, громадський шлях.

„Не сліз потрібно, щоб ставать до бою!
Не сльози-сили жар візьми за зброю!
Ту силу, що любов у груди лле,
Ту міць, щоб думи в діло осущати —
Той жар, щоб з злом боротись і прощати
Все, чим тебе злоба й невіжа б'є!
Той жар, щоб вірить в правди світ й ждати,
І йти на труд без слави і заплати
Як сонце й дощ працюють на лугах —
Як роси ті на пуп'янки дрімучі
Падуть, щоб квіти виросли пахучі...
Як маєш стільки сил, то йди на новий шлях!

Про життя й творчість поетеси тепло згадує Софія Русова в своїй книжці „Наші визначні жінки":

„Треба ближче підійти до цієї надзвичайної жінки й зрозуміти переживання її душі, які відбилися такими глибокими думками в її поетичних творах. Вони цілком перейняті безмежною любов'ю до України, до свого народу, але це не є той романтично-етнографічний патріотизм, що лунає майже в усій українській ліриці 19 ст. В поезії Уляни Кравченко бринить щось інше, щось широке, гуманістичне й близьке".

Найбільш притягає нас до У. Кравченко співзвучність її ідеалів із її щоденним життям.

Вона ж і зазнала всіх труднощів свого піонерського звання. За сміливі, революційні погляди й за дружбу з І. Франком, державне правительство переслідувало її в учительській праці, переносило на інші місця, або забороняло вчити. Та в горнилі цих переслідувань завжди поставали її найкращі поезії й афоризми.

„Жити, або не жити!" Писала вона в своєму щоденнику „Розгублені Листочки".

„Не животіти, але жити цілою міццю свого „Я"! Жити бурею думок, жити вогнем чуття!

Не хочу сонного життя... півжиття... Не хочу півсвітла... Хочу життя! Повені світла!!

Щоб обминути біль розчарувань і терня зради, що ждуть нас у житті — старі, досвідчені люди дораджують нам, холодити почуття розумом, рефлексіями.

О, не слухайте їх!

Кращий біль розчарувань, як гниль і холод життя, без риску і небезпеки.

Любити ж треба не себе, а той ідеал, що в заранні нашого життя був нам зорею.

В міру, як наближаємось до ідеалу, всі втрати минулого, всі проби життя й терпіння малюють, щезають".

На іншому місці, побіч висловленої бурі почувань бачимо Уляну Кравченко, як скромну, безпретенсійну людину, що не бажає для себе слави, признання, або особливого вирізнення.

„Нехай буду я дрібною краплиною щоденної роси, що паде в чашу цвіту, що вечером кріпить, що перед світанком на пільних просторах добуває з землі рослини, які не посходили...

Нехай буду я, як та роси краплина, що не має тривкого буття, ні імені не має, невідома: як непомітно прийшла, упала — непомітно й розвівається...

Нехай буду... та нехай мій труд прискорить день визволення моєї рідної країни".

Реасумуючи, скажу, що думки Наталії Кобринської були першими іскрами, що впали в душу галицького жіноцтва, спонукали його до застанови над життям і ціллю життя. Уляна Кравченко пішла дальше від Кобринської, бо вона, як жрекиня огнища безперервно підтримувала його горіння, докидала до полум'я багаття, аж поки воно не розгорілось у високий огненний стовп. Вона виховала кадри жінок із новим світоглядом, переродила їхню психіку й надхнула їх вірою в свої сили. Коли ж пізніше, кілька років перед другою світовою війною, в „Літературно-Науковім Вістнику" у Львові виступила зо своїми поезіями Олена Теліга, то її гасло боротьби за вільність України падало неначе зерно на вже урожайну ниву. Незаперечним фактом останеться, що здібність і бажання геройських чинів серед жіноцтва того ж часу підготовила побіч інших поетів і письменників, передусім Уляну Кравченко.

Вона виконала свою людську й національну повинність і тому ми згадуємо її, як велику поетесу, яка заслужила собі на тривке місце в нашій літературі, а зокрема в історії жіночого руху в Галичині.

Уляна Кравченко вмерла 1947 р. в Перемишлі на 87 році свого життя. Та її думки так само й сьогодні свіжі і вона промовляє до нас усіх і поза межами України своєю поезією „Трудний наш шлях":

„В ім'я Її —
хай славиться святе!
Добудьмо міць усю,
Щоб не пропасти в вихрі світовім,
А йдім хоч через пекла всі наруги
Туди — де ранок сонцем запалає!"

Лариса Мурович

Я ЖДУ ВЕСНИ

Я жду весни, мої бо сни
Віщують у кришталі,
Чаклій до них силя рясних
Наділ ясні коралі.

Я жду вітрів, бо їхній спів
Відлуннями просторів,
А в них веселі станси й трелі
Пташок крилатих хорів.

Весна прийшла і піднесла
Хмарин лиху похмурість,
Тому в ясних коралях тих
Відбились їхні жмури.

Тут чий то спів загомонів:
Кріпися ти, кріпися!
То з вітру гоном-передзвоном
Надія й міць злилися.

І серед піль ізвідусіль
Перекликнулись птиці:
Ось-ось весна прийшла ясна,
У громі й в блискавиці!

Горе маргаритки

Вставав ранок.

Чудовий пишний ранок. Великдень. Воскресення Христа.

З-за обрію сходило сонце, сміючись сипало промінням, будило дерева, траву і заспану фіялку, будило птахів, наче казало:

— Чи можете спати в такий ранок? Та ж усі славлять Воскресення Христа!

Пробуджений ранок вслухувався в гомін великодних дзвонів, вони плили в прозорім повітрі, переливались, грались невперейми з собою.

Засоромлені квіти струшували зі своїх пелюстків краплини роси. Було їм радісно. Кивали головками і шепотіли:

— Христос Воскрес!

У траві гурток фіялок. Вони ніжно хилять свої головки. Христосуються. Сонце обливає їх, золотить пурпурові листки.

Замріяно стоять столітні дуби, білі берізки, високі, розлогі клени. Облиті сонцем ловили своїми верхами перелив дзвонів. — Христос Воскрес! — лише з вітки на вітку, блукає в пахучих бруньках.

Тільки он там за садом, на горбочку, біля куща ліщини викинений химерною рукою маленький кущик маргариток.

Лише одинока пишна квіточка розцвила в цей чудовий Великодний ранок.

Коли пробудилась зі сну — почула радісний гомін дзвонів. Злітав щебет пташок. І вони вітались святково.

— Христос Воскрес!

Чула і бачила, як обіймались шовкові трави, як цілувались квіти.

Але болюче було маргаритці. Була смутна. Ніхто її не помічав. А, може, так здавалось їй, що дехто дивиться на неї згорда.

Адже їй з ніким похристосуватись. Велика сльоза тремтіла на листочках віях. Сонце вигравало в ній барвами.

— Я тільки самітня — думала вона і тому мені боляче. Але нині Великдень...

А ось високо, високо дзвонить пісня жайворонка. Почула його маргаритка. Заслухалась. А він співав про чудові простори, про блакитне небо, золотим промінням облиту землю. Сповіщав, що Воскрес Христос і що не повинно бути горя в цей день.

Кружляючи, він злітав щораз нижче, сів на гілку ліщини, недалеко маргаритки. Завважив сльозу і здивовано запитав: — чого плачеш, маргаритко?

Вона щось хотіла сказати, але не могла. Жайворонок злетів до неї близько, близько:

— Христос Воскрес, маргаритко!

— Воістину Воскрес!

Ціла затремтіла, сльозинка зникла, і розцвіла ще пишніше. Раділо сонце. Квіти і трави, що бачили її гостя, мовчали. Може заздрили їй?

Жайворонок пурхнув знов у височінь. Співав і співав. Радів, що утер сльозу маленькій квітці маргаритці.

Маргарита Пилипчук.

Тетяна Шевчук

ВОСКРЕСЕННЯ

В темряві й тиші небуття,
Як сни смертельних світ снував,
З'явився Промінь... Сповіщав
Вічність життя...

Камінь відкинув гробовий —
Печать несвідомих віків —
І Світлом Правди засвітив,
Що б світ прозрів.

Весняний вітер клич підняв,
В широкий світ його поніс —
І вії сонні отворав —
Будив усіх.

Збудилися зі сну струмки,
Вільні від льодових оков,
Шумлять ліси ... і всі пташки
Співають знов!

Збудилось все, що лиш живе...
Гень дзвонить дзвін, мов гимн з небес...
Радіє люд, до церкви йде...
Христос Воскрес!

Христос Воскрес! Радію й я
З тріюмфу світла серед тьми,
Радію з приходу Весни...
Й безсмертности життя..!

Поклін Тобі — з землі, з небес —
Єдиний Творче всіх світів!
Прийми і мій радісний спів —
Христос Воскрес!

Дмитро Міщенко

СІВЕРЯНИ

РОМАН

(Продовження)

— Князь, бачу, зле розуміє мою прихильність до нього! І взагалі... — Він знову зірвався з місця, пройшовся з кутка в куток. — І взагалі князь повинен був би пам'ятати, що сіверяни не можуть вірити речам оцим медовим.

— Не розумію, — насторожився Олег. — Чому не можуть вірити?

— А хоч би через Любеч! — не стримався Чорний. — Хіба не поляни, не князь хіба підступністю забрав найкращий сіверянський град і пристань на Дніпрі? А тепер має намір прибрати ще й Чернігів? Потребами слов'ян хоче прикритися?

Олег хотів було заперечити, та Чорний попередив його:

— Ні, княже. Ми вже навчені, нас уже не ошукаєш.

Тепер Олег відчув непевність свого становища і розгубився, не знав, що сказати Чорному, чим переконати його, що це не так, що наміри його справді-таки чесні.

Любеч... От що стало на перепоні — Любеч!

— Коли князь хоче мати нас за друзів, бути з нами в спілці ратній, — порушив тишу Чорний, — він повинен вернути нам Любеч, повинен визнати, що законними володарями пристані на Дніпрі є тільки сіверяни.

— А хозари? — вкинув Олег. — Куди подіне князь хозарів? Адже Сіверянщина підлегла їм.

— Вона платить лише данину.

— І дозволяє селитися асійцям на своїй землі, вивозити пушнину?

Чорний глянув на Олега спідлоба, однак промовчав: правда лишається правдою, нічого тут не скажеш.

— Чи певен князь, — веде тим часом річ Олег, — що хозари не обсядуть Любеч, коли підуть звідти поляни?

— Хай князя не турбує доля Сіверянщини, — відмахнувся Чорний.

— Мене турбує доля Дніпра, доля торгової путі з варяг у греки.

Чорний пильно подивився йому у вічі.

— Хто знає, чи буде зручною для нас та путь.

— Буде, княже. Через усю Слов'янщину пройде — від Новгорода до Візантії. І повір мені: хозари обсядуть тоді Любеч, мов комашня покинутий на путі шматок. Через Ітиль — і то везуть твою пушнину, а Дніпром, у греки, — й поготів.

Чорний мовчав, роздумував, видно. Потім підійшов до відкритого вікна і задивився на широку посестру Дніпра — Десну.

Олег скористався тими роздумами, ближче підійшов до Чорного.

— Чи знає князь, що ватага київських гостей відвідала те літо Візантію?

Чорний зацікавився.

— Ну й що?

— Успішний торг був, княже.

Олег помовчав трохи, очікуючи, певне, що скаже Чорний, і додав:

— Повір мені: з Ітилем нас ніщо вже не зв'язує. Минули ті часи, коли трималися за путь в араби.

Але Чорний не поступався.

— Вас не зв'язує — се правда. А сіверянам путь та пригодиться.

— Але ж нащо! — мало не кричав Олег. — Зрозумій: в степах гасають печеніги. Вони не пропустять твоїх караванів, рано чи пізно перегородять їм путь. А на Дніпрі...

— Перегородить Київ, — попередив його Чорний. — Рано чи пізно, а перегородить.

Олег примовк, проте не розгубився.

— Поки що він хоче відкрити його, — сказав ображеним голосом і відійшов набік.

Якийсь час у залі стояла тиша. Олег не вважав за потрібне переконувати Чорного, Чорний не мав підстав заперечувати виголошену істину.

— Гаразд, — почувся нарешті його густий, сього разу мирно настроєний голос. — Я пораджусь із вічем: адже воно у нас вирішує діла державні. Потім ми дамо князеві знати. У Київ дамо знати... А зараз прошу на пир, — чемно запрошував Чорний, так ніби й не було між ними суперечки. — В гридницях зібрався весь Чернігів. Сіверяни раді будуть вітати в себе сміливого воїтеля і рятівника їх улюбленці — княжни Чорни.

XVIII

Гей, отроче!

Повернувшись із гридниці, Олег розчинив вікно і довго стояв перед ним, роздумуючи над недовершеною, аще більше невдало завершеною розмовою. Їхав сюди з рожевими мріями, стелив гладеньку стезю, а повернеться ні з чим. Бо що може вдіяти віче, коли князь не воліє спілкуватися з киянами, коли він вороже настроєний проти киян. Адже оте: „У Київ дам знати", — треба розуміти як натяк їхати геть. Так, так, він повелів йому їхати геть, сказав, щоб не чекав на речницю віча, щоб не сподівався навіть на неї.

І все через Любеч, все через Любеч! От чого вартий йому сей ключ до полуночної слов'янщини, до всього Дніпра. Але й назад віддати його не може. Хозари скористаються цим і закриють путь слов'янам у море. Всю полуночну Русь поставлять на коліна! А там і до Києва підберуться, і Києву добра тоді не жди.

Ні, Любеча він не віддасть. Навіть коли сіверян не доведеться прихилити через те до лона матері Русі, і тоді не віддасть.

З-за лісу вийшов окраєць блідо-рожевого місяця й несміливо глянув на мерехтливі води ріки, на пощерблений вітрами гребінь наддеснянської кручі. З високого валу видно стало прохід між темними стінами підступаючих до самої води лісів. То Десна прокладала собі путь на полудневий захід, до Києва. Олег не бачив її зараз до ладу, однак уява доповнювала йому її велич, ба навіть схожість з широким, як море, Дніпром. І князь ще раз пошкодував, що не дійшов згоди, що Чорний не вірить йому. Досада навіть узяла: через Любеч втрачає отаку нагоду — позбутись іга назавжди. Коли ж, як не зараз, треба користатися нею: хозари у великій скруті, а путь торгову у араби замінить нова — путь у греки. І як замінить! Походи через Ітиль не можна навіть порівняти з нею. В усьому кращою буде та путь: коротка, вигідна, зручна. Ані данин тобі на ній, ні волоків крутих, ні нападів драпіжницьких. Пустив на Десну носади-кораблі — й пливи собі аж до порогів, а там — і в Візантію.

Не вірить йому Чорний. А дарма. Коли б Київ справді хотів підкорити собі Сіверянщину, хіба для цього треба було б їхати в Чернігів з поклонами? Як це князь не розуміє, що полянам не вигідно іти супроти Чернігова силою, що поляни воліють мати сіверян за друзів у ратнім ділі, а не ворогів — отаких запеклих, яким є зараз князь і якими стануть усі ратні й нератні люди Сіверянщини, коли поляни захочуть підкорити її силою.

Сіверянщина — не древляни. Сіверянщина — вселюдне й багате князівство, з нею не можна не рахуватися, проти неї не можна замишляти чогось підступного, ставити замасковані капкани. Та й не хочеться, крім всього. Особливо після зустрічі з Чорною. Що вона зробила з ним отам, у лісі? Чим причарувала? Травами лісовими чи личком отим любим, зроду-звіку не баченим? Навіть коли б треба було іти супроти Чернігова, не пішов би, напевне. Руки не знімаються чинити щось лихе, що скривджувало б Сіверянщину, а тим й княжну.

Цікаво, що вона подумала тоді, у лісі ще, про нього? Що думає зараз? Може, покладає надії, сподівається, що кияни захистять її від хозарів? А що, коли... Стій, стій. А що, коли справді взяти її під свій захист? Адже чаушіар погрожував, адже каган не стерпить образи і піде походом ратним... Можливо, дівчина й допоможе розв'язати цей вузол, може, хоч січа з хозарами переконає Чорного, що Олег не обманює, що в нього чесні наміри. Але як подивиться на це княжна? Чи прийме його опіку? Від цього багато чого могло б залежати. Це могло б вирішити усе!

Олег хутко обертається й прямує до дверей.

— Гей, отроче!

Отрок в ту ж мить виріс на дверях.

— Слухаю князя.

— Проберись у терем княжни Чорни і влаштуй для свого князя таємне побачення з нею. Якщо слуги перечитимуть тому, не шкодуй для них моїх княжих скарбів.

XIX

Змова двох сердець

Чорна справді-таки ожила під батьківською крівлею. Не знати, чи знахарі прогнали немічі настояними на лісовому зіллі ліками, чи нянька вгамувала своєю ласкою болі, — уже надвечір дівчина повеселішала і до самої ночі розповідала про свої пригоди в лісі, про вчинок хороброго князя. Подруги-розважниці очей не зводили з неї. Захоплені тими розповідями, до ранку, певне, слухали б, зокрема про князя, що так несподівано з'явився у пущі лісовій і був, на їх думку, не інакше, як посланцем самої долі. Але нянька не дозволила їм перевтомлювати свою улюбленицю: в призначений час розважниці пішли по домівках, а княжна заснула невдовзі спокійним і міцним як для дівчини сном.

У сні знову бачила київського князя. Тільки не в лісі вже — на гучному пиру угледіла серед мужів. Сидів за княжим столом мовчазний, зажурений. І пити не пив, і за їжу не брався. Потім звів якось очі і, помітивши між лаштунками гридниці її сяюче на радощах личко, видивився не знати як, певне, не вірив, що це та сама дівчина, яку зустрів він минулої ночі серед лісу. Згодом посміхнувся і, звівшись на весь свій багатирський зріст, пішов прямо на неї. Подив у блакитних, як небо, очах змінився тепер веселими іскорками, мужнє і випещене разом з тим обличчя сяяло радістю, а усмішка на ніжних і рожевих, як маків цвіт, устах квітнула з кожним кроком. Він наближався уже до неї, простягав руки, і вона теж не втрималася, пішла йому назустріч, та раптом щось хиже і чорне звалилося з неба і каменем упало поміж них. Княжна крикнула з ляку і прокинулася.

А вранці довго лежала горілиць, дивилася в вікно і думала про князя. Чому він наснився їй отак? Захворів чи, може, сумує на самоті?

Вона не наважувалася ще сказати „без мене", у неї думки навіть не було такої, але в глибині серця жевріло уже якесь несміливе й невизначене ще бажання. Їй чогось хотілося, а чого — і сама того не знала.

Нянька немовби одгадала її наміри: як тільки зайшла, одразу ж присіла з плетивом обіч ложа і тихо та лагідно почала оповідати про вчорашній пир, влаштований на честь київського князя, а коли розмова сама по собі перейшла на Олега, вдруге чи втретє перепитала, як він врятував її від явної смерті, що говорив, супроводжуючи лісом аж до Чернігова. І коли рада такій нагоді дівчина охоче повторила вчорашні розповіді, ба навіть проговорилася, який він мужній та вродливий, князь київський, нянька посміхнулася старечо-лукавою посмішкою і ще тихше, таємниче навіть сказала:

— А знаєш, дитинко, він ще звечора проситься, щоб пустила до тебе. Хоч на часинку, каже, хоч на мить.

— Князь?!

Чорна звелася на ліктях, тривожна й обрадувана, дивилася няньці у вічі.

— Та ні, — досадно якось махнула та рукою. — Отрок.

Стара спустила кілька петель і, зиркнувши на збентежену й розчаровану в своїх сподіваннях дівчину, додала:

— За князя приходив просити. Чудний такий, ,— сміється, — ногатами звабльовав. Засиплю, каже, ними, тільки пусти.

— Ну, а ти? — не витримала Чорна, поривающись до своєї старенької подруги.

— То я й сказала йому, — посерйознішала нянька. — У нас, кажу, срібла-злата не менше, ніж у Києві, а княжна наша така дорога, що й ціни їй не буде.

— Ой няню! — мало не плакала дівчина. — Нащо ж ти?..

— Е-е, дитино, — посварилася нянька, — не вчи стару. Тут уже я краще за тебе знаю. Дівці не личить одразу ж згаджуватися. Нехай побігає твій князь, хай погарцює.

— Але ж...

— От тобі й „„але ж"„ — перечить нянька. — Що легко дається, те легко й забувається. А прохана дівчина стає ще кращою.

— Ну що ти, няню!

— Знаю, знаю, ти в нас і без того красна. Та все ж потерпи. Князь нікуди не втече вже від тебе. Хочеш, гукну зараз і буде тут як тут.

— Ой няню!..

Стара підвелася й зробила рух до дверей.

— Та почекай-бо, няню! — закричала дівчина, злякавшись її наміру. — Я ж не зодягнена.

Засуєтившись, княжна не знала, з чого почати. Тіло тремтіло, як у пропасниці, руки не слухались; поривалася заплести коси, а зупиняла їх на недбало застебнутій сорочці. Потім хапалася за щось дріб'язкове і, не зробивши його як слід, знову бралася за розпушене й звисаюче до пояса волосся.

— А може, лишім його так? — завагалася по хвилині дівчина. — Га, няню? Чи, може, я негарна буду, коли лишимо його так, не заплетеним?

— Що ти, дитинко, — заспокоювала стара. — Ти зараз мов діва-лебедиця: така красна, така вродлива, що й сказати годі! Візьми ось лиш свічадо та подивися на себе.

Княжна заглядає в піднесене їй свічадо і, помітивши там бліде, обрамлене пишним волоссям личко, вагається якийсь час. Зрештою падає няньці на груди і, пригортаючись, подитячому щиро зізнається:

— Страшно мені, няню. Сама не знаю, чому так страшно.

А нянька сяє на радощах: аж ось коли заговорило в дівчини серце! А вона думала, що княжна так уже нікого й не полюбить.

— Це нічого, — заспокоює. — Це хороший страх. Бійся страху підлого, а це хороший.

(Далі буде)

„УКРАЇНСЬКА ЖІНКА В ХОРЕОГРАФІЇ"

Це, здається, перша на таку тему книжка, що появилась в українському видавничому світі. Авторкою книжки є Марія Пастернакова, дружина відомого українського археолога, проф. Ярослава Пастернака.

Зі змісту книжки бачимо, що маємо до діла з тонким знавцем хореографічної справи, з людиною, що має вироблений мистецький і зокрема літературний смак й тому можна гадати, що її книжка буде радо прийнята у, так би мовити, літературні хороми.

Книжка має 216 сторінок друку. Графічно дуже старанно і гарно оформлена. Обкладинка і кілька мистецьких рисунків у тексті вийшли з під руки мистців Мирона Левицького і Галини Мазепи.

Книжка має два вступні слова: одно пера відомої української журналістки і знавця народного мистецтва, Лідії Бурачинської (в українській і англійській мовах) і друге — самої авторки.

Лідія Бурачинська у своєму вступному слові каже, що авторка книжки являється одним із небагатьох знавців ділянки хореографії.

„Її великим обдаруванням є не тільки фахове знання, здобуте в школах модерного танку у Львові, але й уміле перо, що може схопити й передати все, що суттєве".

Пані Марія Пастернакова є авторкою багатьох статтей на тему хореографії, між ними теж і основної статті на цю тему в загальній частині Енциклопедії Українознавства. Її книжка це перша спроба в українській того рода літературі представити читачам ріжні хореографічні напрямки і зокрема осяги української хореографії й її артисток. Це перший український підручник, з якого любителі танку можуть навчитись як слід опитним оком спостерігати виступи хореографічних ансамблів і жрекинь хореографічного мистецтва.

На зміст книжки складаються чотири великі розділи:

I. Фолкльорний танець (із пяти підрозділами).

II. Класичний балет (із 10 підрозділами).

III. Модерний танець (із трьома підрозділами).

IV. Силюети українських танцюристок (із 15 підрозділами для класичного балету і 8 підрозділами для модерного мистецького танцю).

Вартість книжки скріплює те, що вона базована на солідних фахових джерелах, яких у бібліографічному покажчику подано — 60.

Книжка багато ілюстрована. Усіх ілюстрацій є 51, в чому — 22 індивідуальних знимок, 23 групових знимок і 6 мистецьких ілюстрацій. В усіх тих знимках і ілюстраціях показано: фолкльорний танець (9 ілюстрацій), класичний балет (26 ілюстрацій), модерний танець (13 ілюстрацій).

Як видно із вищеподаного змісту, авторка ознайомлює читачів з ріжного рода танцями як от фолкльорний танець у його відмінах, із танцювальними ансамблями, що його виконували так в Україні як і на еміґрації; класичний балет в його історичнім розвитку в ріжних країнах і зокрема в Україні і вкінці модерний мистецький танець з його найчільнішими представниками.

Для масового читача книжки найбільш цікавою і цінною її частиною — це силюетки сучасних українських танцюристок, так представниць класичного балету як і модерного мистецького танцю. Коли ми, читаючи книжку, познайомлюємось із тими силюетками, то гордість сповняє нашу душу, коли освідомимо собі, що ми маємо таких визначних представниць хореографічного мистецтва як Валентина Переяславець, Анна Заварихіна, Рома Прийма, Оленка Заклинська, Дарія Нижанківська-Снігурович і багато інших.

Книжка написана, як то кажуть „з умом і серцем". Написана так, як це тільки талановиті жінки вміють писати. Написана з літературним хистом і читається як дуже цікавий роман.

Книжка видана дуже старанно й друкована на дуже доброму папері. Вийшла вона накладом Союзу Українок Канади з фундації ім. Наталії Кобринської. Як місце видання подано Вінніпеґ-Едмонтон, але книжка друкувалась у Видавництві „Тризуб" у Вінніпеґу.

С. Волинець.

КОНҐРЕС МІЖНАРОДНОЇ ЖІНОЧОЇ РАДИ

Міжнародна Жіноча Рада відбуває свої конґреси що три роки кожний раз в іншій країні. Черговий Конґрес припадає в 1963 році. Відбудеться він у Вашінґтоні в м. червні. Присвячений він роковинам 75-літтю першого з'їзду. До Міжнародної Жіночої Ради входить і Канадійська Національна Жіноча Рада, яка візьме участь в цім Конґресі.

Останній Конґрес Міжнародної Ради відбувся в Туреччині в Інстамбулі, на якім одною з делеґаток Канадійської Національної Жіночої Ради була членка Союзу Українок Канади пані Галя Гнатишин.

THE PIANO OR THE FLUTE?

By Honore Ewach

Some of us have read Joseph Conrad's sea stories. His stories are interesting. But it is his novel and highly artistic use of the English words that impresses us most. No matter how small is the adventure he builds up, so to say, a beautiful frame for it. His style is ornate and exotic. His words are English, but they are spoken by the son of a Polish nobleman. There is even more of Ukrainian element in the stories written in Russian by Mykola Hohol (Gogol) and by Volodimir Korolenko. It just so happened that Hohol and Korolenko wrote in Russian, yet both of them, in heart and soul, remained true to their native country, the Ukraine.

How tenderly, for axample, Volodimir Korolenko wrote of the Ukraine and her charm in his novel, "The Blind Musician!" When we read his exquitely tender description of the genial influence of the Ukrainian melodies on the soul of the blind boy, Petrik, we also hear, deep down in our hearts, Korolenko's own confession. . .

Petrik's mother, Pani Popelska, gets envious when she finds out that her blind son Petrik is deeply in love with the Ukrainian melodies played on a simple flute by their stable boy Yakim. So she orders a piano from Vienna. She plays on it the so-called classical music. She tries to win over Petrik to her classical music.

Here is how Korolenko describes the effect of the piano music on Petrik:

"The instrument from Vienna had truly but a slender chance against the magic of the Ukrainian flute. No more than a minute had passed before Uncle Maxim with sudden energy rapped on the floor with his crutch. When Anna Mikhailovna turned towards him she saw on Petrik's pale face the same expression it had worn as he lay upon the grass on the memorable day of their first spring walk. Yakim, in his turn, looked sympathetically at the boy, then with one distainful glance at the Vienna "music box" he left the room, his heavy boots resounding across the drawing-room floor.

"Many a tear and no slight mortification cost the poor mother. She, the grand "Pani Popelska" (of Urkainian origin, but married to a non-Ukrainian squire), who hed been applauded by a "select audience", to find herself so utterly defeated, and by whom? By a stable-boy, Yakim, with his absurd flute!"

But really it was not an "absurd flute". It was made by Yakim himself from a Ukrainian willow. Listen how tenderly Korolenko speaks of Yakim's wonderful flute! —

"True, the piano from Vienna was rich in resources, expensive wood, fine strings, the fine workmanship of a Vienna artisan, and all the wealth of its musical range; but the flute of the Ukraine had allies of its own, — it was in its native haunts, surrounded by its own Ukrainian Nature. Before Yakim had cut it with his knife and burned out its heart with red-hot iron it had swung to and fro above the river, so dear to the boy's heart. It had been caressed by the sun of the Ukraine, and fanned by its breezes until the keen eye of the flute-player had caught sight of it, overhanging a precipice. The foreign piano had but a slender chance against the simple native flute, whose tones had first been heard by the boy at the peaceful hour of bedtime, through the mysterious rustling of the night, and the murmuring of the well-known voices of Nature in the Ukraine that found an echo within his soul."

After reading the above passage about the origin of Yakim's Ukrainian flute and of its magical music, it would be superfluous to ask its author, Korolenko, what he thought of the Ukraine's simple but soul-stirring songs and melodies. He was in love with them. They were always deep down in his heart and soul. Special circumstances made him write in a foreign language, which he learned at school, but his heart always throbbed with Ukrainian music.

THE FINEST THINGS MONEY CANNOT BUY

So great has the obsession for money become among the human race, that we are inclined to think of almost everything in economic terms. True enough, money means food, a roof over our head, education for our children, medical attention and security in old age. Money provides the very foundation for maintenance and progress of the family. Things you can buy determine how the family lives; things you cannot buy determine what the family **is** and **will be.** Because we have been accustomed to enjoy the material things which money alone can buy, it often comes as a shock to some people to discover that there are certain things in life which money cannot buy.

The finest things in life are not for sale. They are happiness, love, kindness, appreciation, contentment, religious spirit, helpfulness, unselfishness and many other valued treasures which are not for sale. These treasures never drop in value and they do not destroy the character of those who seek them. Money, on the other hand, will often drop in value. However, no matter how far the value of the dollar drops, it will not go lower than some people will stoop to get it.

There can be no doubt that the pursuit of happiness is a deep, fundamental urge within all of us. We differ only in what each of us considers happiness and in the means by which we achieve it. You do not have to be a philosopher to discover that happiness consists in fulfilling the purpose of our being. We find happiness in our work, in our family and our friends by doing things together. As parents, we want our children to be happy so we give them the kind of training and education which we believe will help assure such happiness.

Where will we find happiness if we cannot buy such happiness with money? The answer to this question can be found in many places. We gain happiness by performing useful service, from such little things as a gift sent, a letter written, or even a telephone call — some insignificant act of kindness which helps us to share happiness with others and thereby gain more for ourselves. Perhaps the easiest place and the closest for us to reach is our church, for when we share ourselves with God's world and His other children, happiness is right there "glowing" and waiting for us.

Agnes Kripps

KOROLEVA'S BOOK OF WONDERS

(Quid est veritas? — What is Truth (in Ukrainian) by Natalena Koroleva, historical novel, 452 pp., 1961, published by Mykola Denysiuk Publishing Co., Chicago, Ill., U.S.A.)

Though Natalena Koroleva's „Quid est veritas? — What is Truth?" is called by its author a historical novel, it thrilled me like a good book of fairy tales for adults. Like Pilate, Koroleva asks, too: What is Truth? She builds up her story around Pilate and his wife. She describes with ease how people lived in times of Christ. We meet with her Lazarus and his sisters, Martha and Mary (who is also Mary Magdalene). We meet Pilate's wife Procula and wonder why she really leaves Pilate. Then we plunge into something like a very strange phantasmagoria: we lose Mary Magdalene somewhere in the woods of Spain. Somewhere there Lazarus brings back to life Pilate's dead body and both of them start living together in the same cave... But, as we remember that Koroleva spun together all kinds of legends about Pilate, we are not very much surpriesed even when Lazarus, Christ-like, brings back to life a dead body...

You say to yourself: „Ah, this story is not any less strange than its author's biography. It's marvelous! A girl who was born in Spain became a prominent Ukrainian novelist! And when you take a glance at the portrait of the author at the front of the book, you start thinking of madame Helene Blavatska, from Kiev, who was also all suffused with the mystical side of life. Ah, yes, it's so comforting to read now and then a book as full of wonders as Natalena Koroleva's „Quid est veritas?" — especially after you were hurt too many times during the day with harsh realities. But, of course, you do not even try to answer Pilate's disquieting question. Even Einstein would have said that Truth is just a relative conception, or something like that. But it's worth thinking about it.

Nora O'Neill

Конференція складових організацій СУС

НАРАДИ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Передз'їздова конференція, що її скликав Союз Українців Самостійників враз із своїми складовими організаціями — Союз Українок Канади ТУС і СУМК відбулась у Вінніпегу в Роял Александра готелі в днях 2-го і 3-тього березня.

В конференції взяли участь голови центральних управ ТУС, СУМК і СУК та голови провінціяльних екзекутив — Алберти, Східної Канади, Манітобські пров. екзекутиви крім голів, взяли участь всі члени управи та голови місцевих відділів.

Конференцією керував голова Союзу Українців Самостійників др. Левко Фарина. Були зарепрезентовані три Інститути — св. Івана з Едмонтону, Петра Могили з Саскатуну і св. Володимира з Торонта.

Найважливішими справами на конференції були — огляд стану поодиноких домініяльних організацій та дискусія в певних ділянках праці, молодечі організації та їх проблеми. Рідношкілля, підручники, виховна праця в Інститутах та надходячий домініяльний з'їзд і його програма.

Союз Українок Канади був дуже добре зарепрезентований. З центральної управи Союзу була голова пані С. Пауш, пані Леся Івасюк — заст. голови Союзу і голова пров. екзекутиви в Алберті пані П. Сліпчук. Східну екзекутиву Союзу Українок Канади репрезентувала голова, пані Таісія Бевш і пані Анастасія Пасерб, заст. голови. Манітобську пров. екзекутиву репрезентувала голова пані Завісляк і всі членки пров. екзекутиви. Також були присутні голови місцевих відділів Л. Українки — пані Воробець, Лесі Українки (Ст. Боніфас) пані Юзвишин і пані Баляс О. Кобилянської В. Горяк і кн. Ольги — пані Кушнірик.

Союз Українок Канади відбув свої короткі наради під час вечерової перекуски в суботу, яку зарядила центральна управа Союзу для учасниць. Наради відкрила пані С. Пауш. Вона переказала пляни домініяльного з'їзду Союзу Українок Канади, який має відбутись у Вінніпегу цього літа. Поділилась плянами осідку центральної управи. Говорила про деякі проєкти виховальної праці серед молоді.

Н. Когуська, редакторка „Променя" з'ясувала деякі пляни в дальшій видавничій праці журнала, спинилась довше над виданою вже книжкою „Українська жінка в хореографії" авторкою якої є Марія Пастернакова. З'ясувала плян поширення книжки в користь побільшення Фундації ім. Наталії Кобринської.

Панна Теодора Гаврисишин, одна з представниць в Комітеті Українок Канади переказала про пляни і заходи Комітету в справі видання монографії Лесі Українки та переклади її творів — все в англійській мові — праці Віри Рич.

Пров. екзекутива та вінніпезькі відділи прийняли на себе обовязок поробити всі потрібні на місці приготовання до з'їзду, який відбудеться при кінці червня ц. р.

LET'S ATTEND THE UKRAINIAN SUMMER SCHOOL

Hi, Ukrainian Students! This is what you have been waiting for. Saint John's Institute is sponsoring a summer school for students over 14 years of age. It will be held in Edmonton from July 8 to August 3.

The courses will include oral Ukrainian, written Ukrainian, literature, history and geography. For those interested, special course will be given in leadership work. The program will include history of the Ukrainian Orthodox Church, catechism and graces.

To provide an interest to you, we intend to visit Elk Island to see the displays, museum of Ukrainian culture. We also intend to visit the Vegreville and Willingdon districts to show some of the early examples of the Ukrainian culture. Upon the return to Institute, the teachers will enable you to study the Ukrainian culture, history and geography and literature.

For students who wish to impove their oral Ukrainian, we have made special arrangements with the University of Alberta. Students in oral Ukrainian would have the services and benefits of the modern language laboratory at the University of Alberta. The language laboratory work will be supervised and conducted by the professor of the Slavonic Division.

It is our intention to provide you with a real study situation and to cap it off with a holiday trip to the Rockies at the conclusion of the studies (cash extra). Why not join us at the Saint John's for the summer. You will have fun, and happy recollections for years to come.

SAINT JOHN'S INSTITUTE.
W. A. Moisey

З ПОБУТУ ДАРІЇ РЕБЕТ У ВІННІПЕҐУ

Секція Журналісток СФУЖО у Вінніпеґу улаштувала зустріч з Дарією Ребет, яка відбулася в пятницю 23-го лютого. Гостинне прийняття відбулось вечерою в ресторані Гилтон, на якім були учасниці — Стефанія Бубнюк — голова Секції, Іванна Зельська, Ольга Войценко, Наталя Когуська, Надія Даревич — члени та запрошені гості — Євгенія Ситник, Оленка Негрич, Галя Чарней, Маруся Климків.

По вечері учасниці враз з гостею переїхали до гостинного дому пані О. Войценко. Тут пані Бубнюк офіціяльно привітала пані Ребет від управи і членок Секції Журналісток. Шановна гостя поділилась деякими проблемами з життя українців — залишенців в Европі, як проблеми виховання дітвори, рідні школи, вплив чужої культури на молодь та життя в таборах.

Дарія Ребет, журналістка, співредактор журнала „Сучасність", що виходить у Мюнхені. Вона також є членом представництва Української Головної Визвольної Ради і політичної Організації Українських Націоналістів за кордоном; по професії маґістер прав, вдова по замордованім большевицьким аґентом Сташинським, д-р. Л. Ребетові.

Головною ціллю поїздки Дарії Ребет на американськім континенті були публичні виступи з доповідями на тему „Політика Москви і український визвольний рух на тлі процесу Сташинського". Таку доповідь виголосила Дарія Ребет в залі „Просвіта" 24 лютого ц. р.

Крім того, на запрошення УВАН вона промовляла в Народнім Домі на тему „Проблема нової історіософії (наука про закони, що керують історичними подіями). В днях побуту у Вінніпеґу, промовляла також до університетської молоді Манітобського університету і організації Алфа Омеґа.

Обидва вінніпезькі щоденники „Трібюн" і „Фрі Прес" відбули з Дарією Ребет інтервю та кожний з них присвятив поважну частину сторінки, обширно та прихильно описуючи розмову, в якій було порушено багато цікавих інформативних новин про українську справу в світі взагалі.

Пані Дарія Ребет має милу персональність і міру почуття своєї достойности. Вона до всіх однаково привітна, радо ділиться своїми думками, поглядами, чи відповідає на питання. У неї невимушена погідність духа, помимо того,

Дарія Ребет

що ще так недавно пережила велику втрату — трагічну смерть свого чоловіка, що згинув з руки большевицького аґента. Переважає спокій і рівновага, чого так часто бракує політичним діячам. У неї двоє дітей в Мюнхені — син-студент університету і доня в середньо-шкільнім віці. Про дітей говорить з теплом материнської любови й опіки; радіє тим, що її діти живуть тими самими українськими інтересами, як і вона, помимо того, що окружені чужими впливами, школою та чужою культурою.

Відвідала Дарія Ребет у Вінніпеґу всі українські установи, редакції українських часописів а в тім і редакцію „Променя".

ЧЕРГОВИЙ З'ЇЗД СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Черговий головний з'їзд Союзу Українок Канади відбудеться 1963 р. в м. Вінніпеґу в днях 28, 29 і 30-го червня та 1-го липня. В з'їзді візьмуть участь представниці відділів з цілої Канади. Під час з'їзду відбудеться святочна сесія присвячена — 100-літтю народження Ольги Кобилянської і 50-літтю смерти Лесі Українки, які припадають цього року. Центральна Управа Союзу Українок Канади виготовляє програму. Відділи Союзу вже відтепер приготовляються, щоб взяти участь в цім святочнім з'їзді.

Відділ для дітей

Великдень

Весело діточкам, бо йде Великдень! А діти дуже люблять Великодні Свята.

Цілий світ приготовився до того великого свята. Природа і люди.

Весна вкриває вже луки й поля гарним зеленим обрусом. На вербах свіжі бруньки. Та й дерева в садочку вмилися першим весняним дощиком і пускають свіжі листочки. Хочуть бути на Великдень гарні і чистенькі. Ріки й потічки пливуть весело і блестять до сонця, наче стяжки оксамитні.

І по хатах робиться урочисто, гарно, чистенько. Столи вже позастелювані чистенькими обрусами, прибрані барвінком.

Дітей прибирає мати до церкви. Підуть всі з найстаршою сестричкою. Всі вмиті, вичесані, зодягнені в чисту одежу, мов ті квіти.

А як гарно в церковці. Всі люди співають: „Христос Воскрес!" І всі моляться щиро. І думають про те, що Бог дав нам приклад, як жити, терпіти і вмерти за інших. І малий Василько думає про те. І каже собі в душі:

— Як виросту, то буду працювати для добра рідних і ближніх, для свого народу. І коли буде треба, то все віддам за свій рідний край і нарід!

Гаїлка

Травко, муравко!
Чом ти не зелена?
Чи тебе коні тай витоптали,
Чи тебе гуси та вискубали?

— Мене коні не топтали
Мене гуси не скубали.

Травко, муравко!
Чом ти не зелена?
— Бо молодії та й дівчатонька
Виводили та гаїлочки.
З червоними чобітками
З золотими підківками.

На соломі

На соломі золотенькій
Сонечко сиділо
І у мисочці срібненькій
Воду на дощ гріло,
Бо земленьку треба теплим
Дощиком обмити,
Щоби на ній зійшли трави
І гарненькі квіти.
Потім сонце промінням
По землі ходило
І своє ясненьке личко
Вітром холодило.

П.

Іде весна

Ох, весна, весна, весна —
Співають діти вже —
Царівна пречудесна
З-за гір до нас іде...

Проміння теплі сонця
Стопили шклистий лід,
Вже видко крізь віконця
Весняний, ясний світ...

Пташки летять ключами,
Збудився ліс і гай...
Луги вкрились квітками,
Зазеленівся плай...

Царівна пречудесна
Мов привид, наче сон...
Ах, весна, люба весна
Сміється до вікон...

Іванка Трешневська.

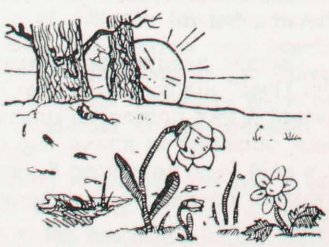

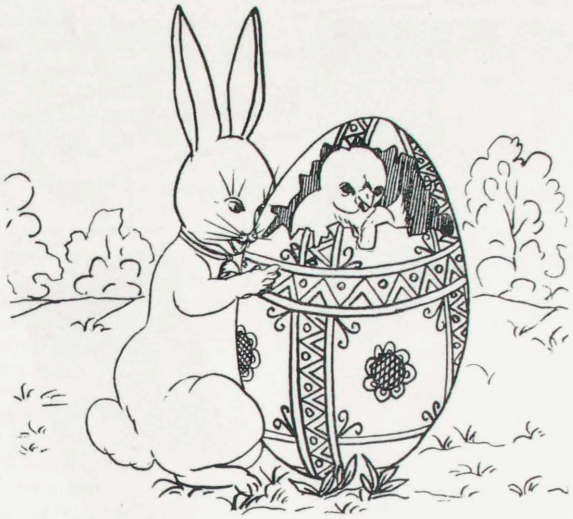

РАНОК

Понад обрієм зоріє,
Рожевіє, червоніє,
Хмари в фарби одягає,
Землю світлом умиває —
День встає!

Оживає рух повітря,
Легіт ранкового вітра
Щебет пташок розвіває
І по долу розливає —
Все живе!

Гай прокинувсь і зітхає,
Свої віти розправляє,
Умивається росою...
З вітром в журному настрою
Гомонить...

В ставку тонуть пізні зорі
І проміняться прозорі
Вод криштальних переливи,
Хвилі піняться рухливі —
Все мигтить!

Сонце! — Сонце день віщує,
Сонце промінем чарує,
Діяманти розкидає...
Сонце землю оживляє —
Кличе жить!

Є. Іваненко

Перша ластівка

Починалася весна.

З далекого світа через гори-доли летіла ластівка. Глибоко під собою бачила велике місто, як громадку каміння, а ширoку ріку — неначе срібну ниточку.

Коли вже летіла три дні і три ночі, ослабли їй крильця. Мусіла відпочити.

— Ще я не дома... — затужила. Не було їй тепер до співу. Чому? Була смертельно втомлена. Прийшло їй на думку, що краще би вже було остатися навіки на чужині. Але по хвилині сказала собі:

— Ні, не буду така малодушна. Не боюся втоми. Таки поставлю на своїм і вернуся до рідного краю, хоч би дорога була ще двічі довша, як є.

І знову пустилась в дорогу через гори-доли, понад містами та ріками.

Летить та летить, аж віддиху не стає, наче б її щось гнало днем і ніччю.

В одній долині, в селі пісня лунає. То дівчата веснянок співають. А там діти побравшись за руки ігри виводять.

— Ось я вже дома, я вже на Україні — віддихнула ластівка і зараз защебетала. Принизила лет, пролетіла садом, закружляла над співаючими дітьми.

— Дивись! Глянь! Перша ластівка — кликали діти.

— Я бачив її! — Я перший.— І я, я! Оце вже і весна.

За хвилину ластівка найшла хату, де стояло непорушене її рідне гніздо.

З чеського переробив Б. З.

Я маленький зайчик

Гляньте, я маленький зайчик,
Пробігав я крізь лужок,
Зі собою ніс я копу
Закрашених писанок.

Стрінув я перепеличку,
Конюшинки лан мені
За червону дати хтіла —
Та я сказав: Ні, ні, ні!

У хатині за потоком
Маю стрійка крілика,
Тому я несу щороку
Мальовані яєчка.

Як дійду там без пригоди,
Зайчик я малесенький,
Стрийкові принесу копу
Писанок гарненьких.

И. К.

Союз Українок Канади
1931-1961
Бувші голови

М. Михайлишин
1932

Е. Сиротюк
1941-42-43-48-49-50-51-52

Д. Янда
1933-34-37-38-39-40

С. Василишин
1935-36-47

30-Ліття

Т. Лазарович
1931

К. Засійбіда
1960-61

А. Шемелюк
1957-58-59

О. Ганочко
1955-56

К. Міськів
1953-54

Л. Івасюк
1944-45-46

Провінціяльна Екзекутива на Альберту

Фото Альфа

ІСТОРІЯ ТРИДЦЯТИЛІТТЯ ЕКЗЕК. СОЮЗУ УКРАЇНОК НА АЛБЕРТУ

Провінціяльним з'їздом, що відбувся 11-го листопада позаминулого 1961 року в залі Катедри св. Івана святкувала пров. екзекутива тридцятиліття свого існування.

Ювілейний з'їзд був відзначений святочним обідом в Корал Дайнинг Рум, який був величаво прибраний. За головним столом сиділи членки екзекутивної управи і колишні голови екзекутиви; пані С. Пауш, голова Союзу Українок Канади, пані М. Ткачук, головна бесідниця з Саскатуну, та пані Марія Зварич з Вегревил, найстарша членка, що була присутня на першому з'їзді Союзу Українок Канади.

Між іншим, представлено колишніх голів та зазначено час їхнього урядування і на інших постах в екзекутиві. Ними були пані: Тетяна Лазарович, Марія Михайлишин, Доця Яндова, Софія Василишин, Емілія Сиротюк, Леся Івасюк, Катерина Міськів, Ольга Ганочко і Настя Шемелюк. Пані Емілія Сиротюк займала найдовше становище голови — вісім років, як також пости касієрки, заступниці голови, та кореспонденційної секретарки. За її визначну діяльність для організації, пані Сиротюк була нагороджена дарунком, що його в імени екзекутиви і центральної управи вручила пані Стефанія Пауш.

Тридцять літ праці це поважний час і багато важливого і корисного виконано за цей час. Праця почалася в Алберті ще 1927 року, коли на головному з'їзді Союзу Українок, що відбувся в Саскатуні обрано дві репрезентантки на провінцію — пані М. Михайлишин і пані Т. Лазарович з Едмонтону. Їх обовязки були —поширювати працю Союзу Українок та тримати постійний контакт з централею.

Перший провінціяльний з'їзд відбувся 1930 року. На тому з'їзді перший раз улаштовано велику виставку народнього мистецтва, яку зібрала по відділах панна Г. Романчич (тепер Ковальчук). На тому з'їзді обрано на голову пані Т. Лазарович з репрезентантками на околиці учительок: панни М. Янішевської (Ткачук) панни М. Бращук та панни Г. Романчич і пані М. Зварич. В той час існувало вісім відділів в Алберті.

Провінціяльна управа на Алберту почала свою працю в 1933 році, коли на з'їзді вибрано повний заряд з таких осіб: пані Д. Янда — голова, пані Є. Сиротюк — заступниця голови, пані Е. Верхомин — секретарка, Е. Пронюк — касієрка.

Світлина краяння ювілейного торта — зліва направо — уступаюча голова пані Калина Засійбіда і перша голова Тетяна Лазарович

Від того часу діяльність екзекутиви провадилась повним ходом вперед виконуючи всякі проекти праці пропоновані централею та використовуючи усяку нагоду на особисті контакти з відділами через об'їзди, відчити, окружні та річні з'їзди, радіові програми, виставки, та інші проекти.

В галузі мистецтва провінціяльна екзекутива розгорнула найбільшу працю. Ще в 1938 році почалася збірка взорів для визичення відділам, щоб поширити знання про наше мистецтво. Взори зібрано у великий альбом з відповідними нотатками.

В 1937 році почалися виставки ручних робіт, що увійшла вже в традицію та відбувається щороку за допомогою жіночого товариства при Катедрі.

Ці виставки склались з такої програми: демонстрації тканння, писання писанок, різбарства. На цих виставках показувались народні строї, модні одяги і пристусовання української вишивки, українське печиво, кімната в українському стилі, Великодний убір святочного стола, та виставки цінних речей, привезених з краю.

З потреб вийшла думка про створення філії музею Союзу в Едмонтоні. Це рішення було на з'їзді в Вінніпегу 1944 року. Перші кроки були зроблені в 1949 році, коли на провінціяльнім з'їзді вибрано пані А. Підручну референткою мистецтва. В

Союз Українок Канади
1962
Т. Лазарович
Рек. секретарка
К. Засійбіда
Голова
А. Шемелюк
Вступаюча голова
Р. Говда
Касієрка
С. Гриник
3-тя Заст. голова жін. тов.
М. Будник
1-ша Заступниця
М. Самоїл
Кореспонд. секретарка
М. Сулима
2-га Заступниця
М. Чарнецька
Реф. консументів
Е. Яремчук
Реф. цивіл. оборони
О. Семчук
Гол. музейного ком.
Н. Мельничук
Реф. освіт. культ.
М. Фербей
Реф. журн. промінь
Провінціяльна
Екзекутива
на
Алберту
Фото Альфа

1947 році до референтки мистецтва обрано референтку музею в особі пані Е. Верхомин. В 1951 році створено один музейний комітет лише, під референтурою пані Л. Івасюк.

Музейний комітет з членками управи виконав велику працю. Для поширення знання про наше мистецтво, комітет організував курси вишивок по відділах, та продаж вишиваних речей на воєнні та інші цілі. Комітет брав участь в Кенедіен Гендікрафт Гілд, виставляючи гарні репрезентативні збірки ручних робіт. Комітет старався зібрати та купувати музейні речі для збагачення музейної збірки. Провінціяльна екзекутива купила прожектор і почала збірку знимок з поважних подій, з вишивок та писанок. Ці знимки часто уживається у відчитах.

Музейна збірка міститься тепер в залі під Катедрою св. Івана. Екзекутива сподівається дістати відповідне приміщення для повної збірки.

Ще на самих початках, провінціяльна екзекутива поставила на поважне місце справу праці серед молоді. Для здійснення цієї ділянки праці ще в 1930 році був вибраний окремий комітет, до якого ввійшли учительки на околицях панна М. Онофреїв, панна Хонько, панна Е. Ґовда і пані С. Романюк з Едмонтону. В програму входили — підтримання рідних та недільних шкіл, а також матеріяльна та моральна поміч старшого і молодшого СУМК-у.

В 1950 році коли Інститут св. Івана купив площу коло Піджон Лейк на літню оселю, на заклик провінціяльної екзекутиви відділи зложили $1,500 на будову кухні, залі для учасників літних курсів і далі жертвують на підтримання літної оселі.

На релігійному полі провінціяльна екзекутива робила усякі старання, щоб піднести рівень релігійного навчання. Кожного провінціяльного й окружного з'їзду виголошуючи апелі та прохання до консисторії за виданням підручників та потрібних матеріялів для недільних шкіл. В 1947 році консисторія видала працю бл. п. Прот. П. Мельничука, малий катехизм — „Вифлиєм". В 1950 році також працю Прот. Мельничука — „Старий Заповіт".

В 1957 році за старанням провінціяльної екзекутиви заряджено під час Різдвяних свят курси для учителів недільних шкіл. Курсами керували Прот. Є. Грицина і Прот. Хруставка. Навчалось коло двадцять учителів і учительок з Едмонтону й околиць.

Екзекутива завжди працювала й закликала відділи працювати на усякі наші народні справи, цілі та установи як Інститут св. Івана, „Український Голос", „Промінь" та інше. Провінціяльна екзекутива брала повну участь разом з Союзом Українців Самостійників в продажі історії англійською мовою проф. Дмитра Дорошенка. Відділи в Альберті складати пожертви для Колегії св. Андрея. Управа умеблювала дівочу кімнату в Колегії.

У воєнний і повоєнний час, екзекутива виконувала усі свої завдання щодо централі, Червоного Хреста та інші заклики про допомогу. Провінціяльна екзекутива взяла участь в шістьох конгресах Комітету Українців Канади, що відбувались в Вінніпеґу і Торонті.

По тридцятьох роках існування провінціяльної екзекутиви Альберти і цього року далі активні в управі такі особи як пані Т. Лазарович і пані Р. Ґовда, які були при кермі в перших роках і майже безупинно працювала для загального добра в Едмонтоні і поза Едмонтоном, а також вложили багато відданої праці для Союзу в провінції. Екзекутива два роки мала свій осідок в Ту Гилс, коли її очолювала пані О. Ганочко, а три роки в Смокі Лейк, — очолювала пані Н. Шемелюк, через останніх три роки головою екзекутиви була пані Калина Засійбіда. **Е. Сиротюк**

З ЖИТТЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК

Відділ Св. Кн. Ольги в Торонто.

Наш Союз провадить діяльне життя, дбаючи про інтереси громади і тим самим, не оминаючи жадної традиційної річниці. Отже — 18 лютого б. р. урядили ми, в приміщенні православної громади, вул. Бетерст ч. 404, вечір в память двох героїчних жінок — Ольги Басараб і Віри Бабенко.

Відкрила сходини голова, пані Н. Козій і по вступному слові, передала провід пані Стахів.

Першою точкою був реферат про Ольгу Басараб, надісланий в свому часі з централі, який відчитала добродійка О. Вишиван. Зміст доповіді дуже вдало охопив ціле життя цієї визначної жінки, яка від молодих літ до кінця життя, жила одною ідеєю — визволення України.

Пані Стахів прочитала трагічний вірш М. Костишина — „На могилі Ольги Басараб".

Др. Г. Янішевська прочитала спогад І. Горішнього про Віру Бабенко, а пані К. Сакалюк додала ще матеріяли про неї з книжки О. Лугового.

На закінчення, др. Г. Янішевська прочитала вірш П. Степи — „Віра Бабенко".

Вечір мав інтимний характер, призначений для своїх членок. За чайним столом вітали ми нових членок, число яких потроху, але стало зростає.

Концерт в память Лесі Українки

Управа Союзу Українок, Відділ св. кн. Ольги, в Торонто урядив в неділю 3 березня б. р. свій традиційний концерт на честь Лесі Українки, в приміщенні православної громади, вул. Бетерст, ч. 404.

Вступне слово виголосила голова пані Н. Козій, вона привітала присутніх гостей і членів, після чого почалася мистецька програма. Деклямувала вірш Л. Українки „Весна" — панна Маруся Бойко, учениця курсів українознавства при православній громаді. П. М. Бойчук відіграв на скрипці „Рондо" в супроводі пані С. Олійник.

Святковий реферат виголосила пані Л. Килимник. В добре і оригінально опрацьованому матеріялі особливо цікавим було підкреслення звязку між ідеєю, що червоною ниткою переходить через всі твори Л. Українки а епохою нашої визвольної боротьби 1917-1920 років.

Д-ка Вишиван прочитала поезію „Місячна легенда". Пані Т. Косач проспівала три пісні „Соловійний спів на весні", „О чого ж ти тополенко"... „Третя пісня, дуже старовинна, відспівала пані Т. Косач з памяти, супроводила пані А. Ярошевич, яка чудово допасувала акомпаніямент до цієї ніде не записаної пісні.

Кінцеве слово виголосила д-ка М. Фотій, подякувала учасникам програми і просила до слова присутню на залі письменницю Докію Гуменну, яка в короткому слові підкреслила, що для неї Леся Українка була сталo життєвим дороговказом.

В. Завадська

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

Пані Мирослава Фербей — Едмонтон в роковини смерти мами бл. п. Марії Фербей зложила 5 дол. на прес. фонд „Променя".

ОСІННІЙ БАЗАР ЦЕРКОВНОЇ ГРОМАДИ У ВАНКУВЕРІ

Осіння пора є повязана у нас з різного рода концертами чи іншими підприємствами. Мабуть тому, що саме цей час є найбільш відповідний для цього.

І тому наша церковна громада Пресв. Тройці у Ванкувері підготовила базар, який тривав два дні, 30-го листопада і 1-го грудня 1962 р.

Базар розпочався чайним прийняттям в 2-ій годині по полудні в просторій залі Св. Петрика, тому що наша церковна заля не могла би вмістити більшої кількості людей.

Чай відкрила офіційно пані Бірнес, голова Жіночої Ради міста Ванкувер. Наливати чай були запрошені інші пані з англомовних організацій, дружини наших православних священиків та голови сусідніх відділів СУК.

Під час базару присутні мали нагоду оглянути гарні українські вишивки і керамічні вироби, як також купити домашнє печиво.

Базаровий комітет дійсно вложив багато труду і праці в улажденні залі. Добре зорганізована гра в бінго і смачна вечеря через два вечори дали змогу нашій церковній громаді піднестися фінансово.

Кульмінаційною точкою самого базару була коронація дівчат, які не пожаліли своєї праці і часу в розпродажі базарових білетів.

І ось на сцені засіли наші кандидатки: Петруся Козловська, Юлія Кут і Савеля Маскаль, а з лівого боку сиділа королева з минулого року, Діяна Гриценко і принцеси, Глорія Маслянка та Петруся Бугай. Гамір на залі втих і всі засіли на свої місця, щоб приглянутися коронаційній церемонії. Представники від наших церковних і світських організацій зайняли свої місця теж на сцені, Всеч. о. П. Сацевич, голова громади, пан С. Крипс, голова базарового комітету, пан Д. Мацелюх, голова місцевого відділу СУК, пані А. Лазарович, добр. О. Сацевич і мала Андрея Лебедович, яка підносила на таці корсажі квітів.

Пан С. Крипс відкрив офіційно коронацію, а пан Д. Мацелюх представив присутнім всіх контестанток. Вислід контесту проголосив о. П. Сацевич. Найбільшу кількість білетів розпродала Юлія Кут, яка стала королевою, Савеля Маскаль і Петруся Козловська були оголошені княжнами.

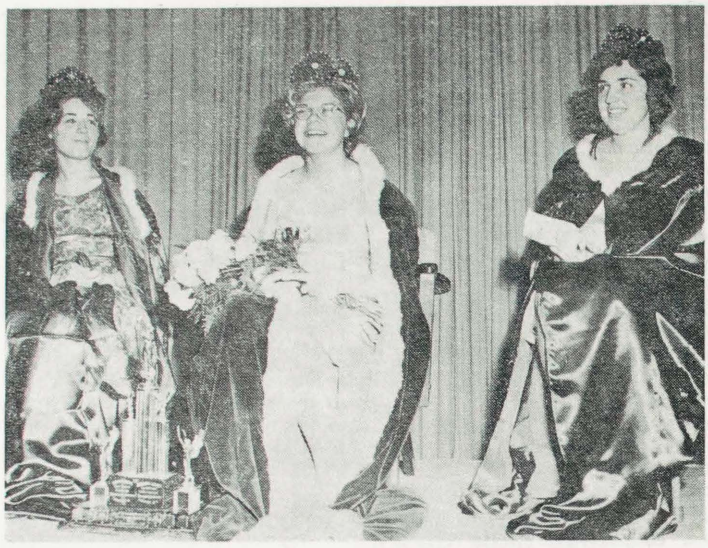

Контестантки — Петруся Козловська, Юлія Кут і Савеля Маскаль.

Всі три контестантки одягнено в темнопурпурові королівські плащі. В цей момент о. П. Сацевич перевів чин коронації Юлії Кут, а принцеси з минулого року передали свої корони новим княжнам. Пані А. Лазарович вручила новій королеві чашу, яка щорічно передається нововибраній. Всі контестантки нові і з минулого року одержали корсажі живих квітів, такі ж корсажі вручено пані А. Лазарович і добр. О. Сацевич. Окрім цього наші молоденьки контестантки за їх труд були нагороджені від церковної громади золотими хрестиками.

Потім кожна кандидатка дякувала особисто всім за поміч в розпродажі книжок і за підтримку в їх контесті.

Після коронації церемонії відбулася розігравка білетів. Цим закінчився наш дводневий базар, лишаючи по собі милу згадку. Цей базар був одним з найбільш успішних, приносячи для церковної громади надзвичайно велику фінансову допомогу як і також моральне задоволення.

О. Сацевич

З ЮВІЛЕЮ НА ФОНД „ПРОМЕНЯ"

Монтреал

Діти і приятелі п-ва Нюньків у Монтреалі улаштували їм ювілейне прийняття з нагоди 40-ліття подружжя. Гостинне прийняття відбулось в домі дочки і зятя п-ва Бурих, на якім привітала їх букетом живих квітів внучка п-ва Нюньків а дочка п-ва Бурих гарною українською мовою. Обидвоє п-во Нюньки є членами парафіяльної громади Собору св. Софії в Монтреалі, а пані Нюнька членкинею відділу Союзу Доньки України. П-во Нюньки гарно виховали двоє своїх дітей сина і дочку, яка замужем за Бурим. Пан Бурий є головою Просвіти ім. Т. Шевченка на Пойнт сен Чарлс а його дружина членкинею жін. т-ва ім. Лесі Українки. З нагоди цього родинного свята пані Нюнька зложила 5 дол. на прес. фонд „Променя".

Михайліна Нєма

З ПРИВІТОМ ДО П-ВА ДАРКОВИЧІВ

в Курокі, Саск.

Членки жіночого товариства ім. Лесі Українки з Вадіни, разом з чоловіками та приятелями п-ва Дарковичів в Курокі, з нагоди новонародженої доні зїхались, щоб привітати щасливих родичів маленької Сузанни.

Голова жін. товариства, пані Квасниця привітала п-во Дарковичів, побажала щастя і здоровя маленькій доні та вручила від усіх маленький дарунок.

Пані Марцишин поділилась з присутніми гостями про громадські події, відчитала уривок з обіжника Союзу про свято Лесі Українки та зробила заклик на пожертви журнала

„Промінь". Заохочувала також до передплат журнала. Після короткої програми відбулась перекуска. Присутні зложили на пресовий фонд $8.75.

Одна з присутніх

СВЯТО Л. УКРАЇНКИ І О. БАСАРАБ

Норт Бетлфорд

У вівторок, 12-го лютого наш відділ ім. Олени Пчілки в Норт Бетлфорд, Саск. улаштував вечір присвячений памяті великої поетеси Лесі Українки, та героїні Ольги Басарабової в приміщенні церковної залі при церкві св. Івана. До комітету цього свята входили членки — добр. М. Гребенюк, М. Гарасимів та М. Сохацька.

Українською вишивкою прибрані їх образи надали святочного настрою святу, що його відкрила і переводила його програмою Анна Спилчин. Програма складалася з двох частин. Перша частина була присвячена 50-тю з дня смерти Лесі Українки. Святочний реферат читала Василина Білик. Молоденька Савеля Костюк віддеклямувала поезію Лесі Українки „Вишеньки" Савеля Лазарович перечитала поезію „Сторонько рідна" яку поетка посвятила І. Франкові.

Слідував вокальний терцет, що його відспівали: Марія Саранчук, Анна Спилчин та Савеля Лазарович.

Друга частина програми була присвячена героїні О. Басарабовій. Святочний реферат читала Геня Новосад. Марія Луцак перечитала поезію Лариси Мурович „Памяті героїни", котру вона присвятила в її роковини.

Маленька Іванна Спилчин відспівала сольо.

Кінцеве слово сказала голова відділу Ярослава Ворох.

Слідувало чайне прийняття, з якого дохід був 16 дол. і призначений на пресовий фонд журнала „Промінь".

Василина Білик, секр.

МИЛА НЕСПОДІВАНКА

Монтреал, Кве.

Приятелі і діти (п-во І. Кормило) у неділю по обіді з'їхались громадно до п-ва Стефана і Анастасії Демітрак з нагоди набуття нового дому, щоб привітати і вшанувати довголітних громадян Собору св. Софії в Монтреалі.

Пані М. Байдак, по старому звичаю привітала їх хлібом і сіллю та передала найщіріші побажання від усіх присутніх. Пані Ковальчук, голова жіночого товариства Доньки України передала привіт від членок де сказала, що ми сьогодні прийшли до вас шановне п-во Демітряк, щоб доказати вам нашу любов і шану до Вас як щиро відданих громадян нашої Церкви та нашої спільноти, особливо пані Демітряк, яка працює для Церкви і товариства Доньки України в Монтреалі, а п. Демітрак як фаховий інженер дає свій вклад праці для Собору св. Софії, був вибраний до заряду.

Пані Ковальчук вручила дарунок для п-ва Демітрак та побажала щастя і кріпкого здоровя та многих літ прожити в новому домі. Присутні заспівали „Многая літа". Панство Демітрак сердечно дякували за так милу несподіванку зворушені до глибини душі за так щирі побажання і гарний дарунок. Пані Колісник сказала кілька слів, щоб з такої нагоди не забути за нашу церкву котра потребує фондів на сплату довгу та наш жіночий журнал „Промінь": Жертва на „Промінь" 5 дол. від п-ва Демітрак.

На церкву п. С. Демитрак — 100 дол. гості зложили 38 дол., пані Демітряк 10 дол. на жін. т-во разом 148 дол.

Присутня, М. Б.

З ДІЯЛЬНОСТИ В ЕТЕЛБЕРТ, МАНІТОБА.

Читаючи часописи наші та журнали, де є дописи з ріжних місцевостей про громадське життя даних громад, хочеться й мені написати, хоч коротенько, про те, що й в нашій громаді щось робиться, що і ми в Етелберт працюєм, влаштовуєм ріжні імпрези, вшановуєм відповідними концертами наших визначних мужів, національні та релігійного характеру свята. Ось короткий огляд нашої праці.

30-го грудня, 1962 р., відбулось свято Миколая Чудотворця, величавим концертом, багатою програмою, в якому взяло участь около 42-ох діточок рідної школи та 22-ох сумківців. Як доказ успішности цього свята, це позитивні відгуки, задоволення глядачів, якими заля була переповнена. Це свято було старанно підготоване нашим парохом Всеч. та добр. Глуханюками.

10-го лютого 1963 р. була відправлена урочиста Служба Божа і Панахида за тих, що впали на полі бою в боротьбі з ворогом в часи відродження Української Держави. Цього ж дня у вечорі, о 8-ій год. в Народному Домі, відбулось Свято Державности, яке підготовив Всеч. о. Глуханюк з участю жін. т-ва, відділу Союзу ім. св. Ольги, сумківців, церковного хору та дітей рідної та недільної школи. Програма свята, була скромна але добре виконана усіма його учасниками.

„Боже Великий Єдиний" — виконав церковний хор, під управою п. Ґарбулінського, вступне слово — о. Т. Глуханюка, вязанка пісень-акордийон — Б. Басараба з Пайн Ривер, вірш „Знаймо хто ми" — Л. Глуханюк, вірш „Одної матері ми діти" — Т. Кійко, „Гей там на горі Січ йде" — хор СУМК, „Катерина" — народний танець СУМК, вірш „Не забувай" — І. Кійко, святочний реферат, виголосив отець Глуханюк, вірш „Україно Моя" — п-ні М. Козяр, „Ой горе тій чайці" — церк. хор, вязанка пісень, акордийон — Б. Босараба, „Тебе Оплакують" — п. І. Бегун, „О Україно" — виконав церк. хор., вірш „Почався новий історичний день" — пані добр. Л. Глуханюк, народний танець, сольо — В. Глуханюк, хор церковний й сумківський, відспівали український й англійський гимн, п. І. Кійко, сказав останнє слово.

Заходами о. Глуханюка й добродійки та жіночого товариства, приготовляється роковини Т. Шевченка, з участю всіх сил в Етелберт.

Оце образ нашої праці в якій беруть участь всі наші місцеві організації, головно наше жіноче т-во виявляє себе завжди та всюди дуже діяльним, але це, що згадано тут, далеко не висвітлює вцілості громадської діяльности в нашому славному містечку Етелберт!

Михаліна Козар, голова

СВЯТОЧНІ СХОДИНИ

Мензі, Ман.

Дня 14-го лютого, відділ в Мензі відсвяткував вечерок в память Лесі Українки в домі панства Антона і Михайлини Чвалюк.

Пані М. Чвалюк прочитала реферат про життя і творчість Лесі Українки, як також прочитала про життя Ольги Басараб та її трагічну смерть спричинену відвічними ворогами поляками у Львові. Не одному з присутніх а переважно жінкам покотились сльози, що так невин-

ленко" — А. Бобикевича. Акомпаніямент п-і Голинської.

Відома письменниця і поетка, п-і Л. Мурович виголосила реферат про активну участь жінки-українки в боротьбі за нашу Батьківщину. Закінчила закликом до обєднання і занехання партійних розходжень, бо наша одинока ціль це — Соборна Україна. Доповідь мала великий успіх.

П-і С. Жедчук відспівала „І все таки до тебе", на слова Л. Українки, муз. Мога і „О, не сійте сніги", на слова Олеся — А. Бобикевича. Акомпаніямент п-і С. Жовнір-Клос.

П-і Т. Прушинська-Ткаченко виконала на фортепіяні сонату ч. 101 Бетговена.

Останьою точкою виступили наші 83-85.

Відкрила Свято заступниця голови відділу, пані С. Проців, підкреслюючи значіння цього свята і запросила присутніх вшанувати память тих жінок, що життя своє поклали за Україну, повстанням і однохвилинною мовчанкою.

Мистецька програма почалася виступом скрипальним п-і М. Гробельської, яка виконала арію Баха і віоліновий концерт Мендельсона, при акомпаніяменті п. З. Лавришина.

Добре нам знане й симпатичне тріо сестер Дубляниць відспівали дві пісні: „Карпатські Січовики", муз. Китастого і „Від синього Дону" — М. Гайворонського. Акомпаніямент п-і М. Кравців-Барабаш.

Вірш О. Теліги „Засудженим" задеклямувала п-і Е. Менделюк, з глибоким відчуттям його драматизму.

Пан А. Сорока відспівав „Псальм Давида", муз. С. Людкевича і „О, воно впала жертвою за волю свого поневоленого українського народу одна з його вірних доньок.

По скінченню рефератів, пані М. Чвалюк запросила до вечері, де між нами гостив наш улюблений гість, посол Микола Мандзюк з Овкборн. По вечері переведено збірку на пресовий фонд для нашого журнала „Промінь" що принесла суму 9 дол.

Розалія Пелешок, секр. відділу

СВЯТО ГЕРОЇНЬ

Комітет Українок Канади
Відділ Торонто.

В неділю, 10 лютого ц. р. відбулося традиційне Свято Героїнь, в залі Українського Дому, вул. Крісті два хори — „Чайка" і „Арфа", які виконали, в супроводі смичкової оркестри — „Він", муз. Р. Мелян і „Українську баркаролю" — С. Людкевича. Диригував п. Л. Яблонський.

На закінчення, цей самий ансамбль відспівав „Ще не вмерла Україна", при участи оркестри. Мельодія лунала величаво і глибоко.

Треба признати, що цьогорічне Свято удалося, хоч і не всі організації відгукнулися на наш заклик — не вряджувати в цьому дні своїх імпрез.

Передовсім — дотримано до кінця урочистий тон Свята. Це — безперечно заслуга Програмового Комітету, з одного боку, а з другого — свідомости артистів, що створили програму, вповні відповідаючу величавості моменту.

В. Завадська, кореспондент секретарка

НОВИНКИ З ВІДДІЛУ О. КОБИЛЯНСЬКОЇ У ВОЛЕЇ, Б. К.

Листопада 18-го 1962 року відбулось Листопадове Свято і Свято Книжки в залі канадійських ветеранів. Всеч. о. П. Блажук відслужив Утреню і урочисту Службу Божу і Панахиду по упавших воїнах за волю України.

Жін. товариство приготовило перекуску в залі при церкві і запросило всіх гостей, потім перейшли всі до залі Канадійських Ветеранів, де відбувся величавий концерт при великий участі гостей.

Всеч. о. П. Блажук відкрив Академію вступним словом, пояснив значіння свята і молодь гуртом відспівала „О. Україно". Всіх точок було 28. В концерті брала участь вся молодь. Хорові точки виконав церковний хор під проводом диригентки п-ні А. Залубняк, а хор СУМК під проводом Всеч. о. П. Блажука. В половині концерту пані Одарка Боярчук, учителька недільної школи виголосила цікаву змістом промову, на тему „Виховання молоді". Після перерви, Всеч. о. П. Блажук виголосив глибокий змістом реферат. Сумківці виконали свою частину програми. Кінцеве слово сказав п. К. Боярчук, пояснив значіння книжки і здав звіт з бібліотеки і закликав молодь більше читати книжки про українськи справи, та проголосив контест в читання на 1963. 1961 року трьох контестантів отримали нагороди „Кобзарі" Т. Шевченка. Примірники „Кобзаря" подарували: пані Юлія Боярчук, пані Одарка Боярчук і пан Захарук. На останку промовляла голова жіночого товариства пані Боярчук, подякувала Всеч. о. П. Блажукові і учителькам за приготовлення концерту і всім присутним, що так численно прибули.

21-го листопада 1962 року відбувся чайний вечерок концертовою програмою присвячений визначній письменниці Ользі Кобилянській. Голова жін. товариства, пані Надія Боярчук відкрила свято. Всеч. о. П. Блажук дав обширний реферат про життя і творчий шлях О. Кобилянської. Другий реферат про Ольгу Кобилянську прочитав Н. Боярчук. Добр. Блажук перечитала вірш присвячений О. Кобилянській і гуртом відспівали кілька пісень П. К. Боярчук познайомив присутніх з творами О. Кобилянської, які є в бібліотеці.

Жінки погостили учасників свята чаєм. В неділю вечором, 23-го грудня 1962 року відбувся величавий Різдвяний святомиколаївський концерт в залі Канадійських Ветеранів. Концерт відбувся під проводом програмового комітету, пані Ольги Чорної, пані Одарки Боярчук і Всеч. о. П. Блажука при поважний участі гостей.

Програму переводив п. Богдан Боярчук. Куртину на задню стіну сцени, виготовили Іван Чорний, Богдан Боярчук і Михайло Бабюк, а пані Ольга Чорна артистично удекорувала. Відкрив свято пан Б. Боярчук і привітав гостей, Всеч. о. П. Блажук пояснив значіння свята.

Концертова програма складалась з колядок, деклямацій, рецитацій, промов та гри на піяно і акордіоні. В програмі брали участь діти української і недільної школи і сумківці. На закінчення відбулася роздача дарунків дітям.

Пані А. Бабюк заст. голови і голова громади п. Ф. Шеремета зложили подяку комітетові за труд

К. Б.

В ПАМЯТЬ МАТЕРІ

Пані Леся Івасюк — Едмонтон, в роковини смерти своєї мами, бл. п. Марії Фербей, замість квітів зложила 5 дол. на прес. фонд „Променя".

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

Світлина з першої річниці жін. т-ва при Українській Православній Церкві в Едмонтоні. Сидять зліва направо: пані — С. Павлюк, М. Попович, П. Стецик, П. Мицак, о. М. Фик, А. Кецкало, М. Сорохан, М. Зачернюк. Другий ряд — М. Комаринська, Т. Панчишин, К. Харків, К. Волох, О. Зачернюк, М. Мегега, С. Тацій, Н. Кухта. Третій ряд — А. Олеховська, Г. Телепенко, Г. Кикун, С. Турта, О. Мочанська. Неприсутні на знимці — М. Чорнелецька, З. Береська, М. Попович, З. Ліщак, Г. Федюк, М. Жмурко, Л. Войтович і М. Ґуглич.

ЕДМОНТОН, АЛБЕРТА.

Основуючі збори жіночого товариства при Укр. Православній Церкві св. Михаїла були в неділю 12 березня 1961 р. Предсідницею зборів була пані А. Кецкало, секр. пані М. Попович.

Вибрано було слідуючих пань до заряду: голова А. Кецкало, заст. голови — М. Зачернюк, секр. — М. Попович, касієрка — С. Павлюк, господині — М. Сорохан і А. Олеховська, П. Стецик і П. Мицак, вписалося 10 членок.

Контрольну комісію вибрано на перших місячних зборах: М. Комаринська, К. Волох і А. Олеховська.

Перші річні збори відбулися 10 грудня 1961 р. Жіноче товариство працює спільно з громадою церковною. В тім році відбули 7 зборів, 1 надзвичайні, 3 чаї, 2 базарі, випродаж печива на чаях і базарах і ручних робіт. Храмовий обід, перекуску для дітей після Великодного Причастя, вечері на забавах, і членки ходять колядувати.

Товариство наглядає над рідною і недільною школою, діти купили Євангелію, членки ризи і посуд до кухні.

Прихід в році 1961	$846.85
Розхід в році 1961	600.16
В касі осталось	246.59

Заряд на 1962 р. був вибраний з слідуючих пань: голова — А. Кецкало, 1-ша заст. гол. — М. Сорохан, 2-га заст. гол. — М. Зачернюк, секр. — М. Попович, заст. секр. — М. Жмурко, касієрка — С. Павлюк. Контрольна комісія — М. Мегега, К. Волох, М. Сорокан, до ріжних комітетів, А. Олеховська, З. Береська, М. Зачернюк, М. Чорнелецька.

Діяльність за рік 1962: відбулось 9 зборів, 1 весілля, храмовий обід, базар, обід на св. Миколая з концертом і роздавання дарунків, перекуска для дітей, День Матері і концерт, Спільне Свячене, чайне прийняття в першу річницю жіночого товариства, на якім промовляла пані К. Засійбіда, 3 чаї, відвідували хворих і посилали квіти, мали пікник для дітей на закінчення річного сезону науки.

Діти купили ризи, членки чайні столикі обруси і нове накриття на престоли. В товаристві є 29 членок.

Фінансовий звіт за рік 1962

В касі	$246.59
Прихід	1,970.27
Розхід	1,666.65
Передано до церкви	400.00
В касі осталось	150.30

Річні збори відбулися 2 грудня. До заряду на 1963 р. увійшли слідуючі пані: голова — М. Сорохан, 1-ша заст. гол. — М. Жмурко, 2-га заст. гол. — М. Попович, рек. скер. — М. Попович, кор. секр. — А. Кецкало, касієрка — С. Павлюк, контрольна комісія — К. Волох. О. Зачернюк, М. Мегега. Недільна школа голова — М. Чорнецька. Церковний комітет — М. Зачернюк, Н. Кухта, К. Харків. Тел. — С. Тацій і М. Ґуглич.

А. Кецкало, уст. голова

ФОРТ ВІЛЛІЯМ, ОНТ.

Відділ Доньки України

Річні збори жіночого товариства Доньки України у Форт Вілліям відбулися 8-го грудня в Лорна Дун ресторані з вечерою. Пані М. Малюжинська провела молитву. Предсідницею зборів була пані А. Стасів, секретаркою пані О. Ковальчук.

Членки заряду здавали свої звіти з цілорічної праці відділу. Діяльність т-ва: відбулось 8 місячних зборів, 3 засідань заряду і комітетів, 2 осінні вечорки і один весняний чай.

громади членкині ходили колядувати, брали участь у 50-літнім ювілею для п-ва Бльоків і дали вечерю, спільно з громадою мали прощальне прийняття для п-ва Ірійчуків, брали участь у золотім ювілею п-ва Ворончуків і відбули пікнік. Тов. мало вечерок для пані Делицой і пані М. Ірийчук із нагоди їх 70-тих уродин, а для пані Робак 80-ті роковини уродин. Членки ходили в збірку на „Юнайтед Епіл". Комітет вдвідує хворих у шпиталі і по домах, дарує квіти і писанки перед Великоднем як також під час Великого Посту членки товариства мали свою Службу Божу.

Тов брало участь і вислало делеґатку пані В. Кучер на пров. з'їзд Союзу у Венкувері. У місяці жовтні 1962 р. вітали голову Союзу С. Пауш.

Разом з церковною громадою товариство відбуло похоронні і поминальні обіди. Брало участь у святі Тараса Шевченка і членки їздили до Кемлуж з концертом.

Заходом т-ва відбувся осінний базар з вечерою, пікнік для дітей недільної школи, дарунки для дітей під час Різдвяного концерту.

Разом з Народнім Домом членки відбули пікнік з обідом, стрічали Новий Рік вечерою і забавою і помагали з вечерою на пущення.

Т-во належить до місцевої Жін. Ради. Сповнило свій буджет до централі, жертвувало на місцеву церкву $1,129.13, Колеґію св. Андрея у Вінніпегу 100 дол., Народній Дім 20 дол., Інститут св. Івана в Едмонтоні 15 дол., Муз. Фонд Венкувер 10 дол. журнал „Промінь $41.90, Юнайтед Епіл 25 дол. і організаційний фонд Союзу Українок Канади 10 дол.

Фінансовий звіт:

З 1961 р. осталось в касі	$559.84
Прихід в 1962 році	2,503.99
Розхід в 1962 році	2,101.80
В касі осталось	962.03

Заряд т-ва на 1963 р. — пані: Василина Кучер — голова, Стефанія Пясецька — заст. голови, Катерина Третяк — секр. рекорд., добр. Василів — заст. секр. рекорд., Софія Князь — фінан. секр., Марія Сокол — касієрка. Контрольна комісія: М. Михайлюк, М. Попович і К. Прихідко. Господині — А. Пенюк, Е. Лупул, Н. Чипіжук, М. Сокол, П. Гакман, Г. Лучак.

Сестриці — Е. Лупул, Н. Чипіжук. Учительки недільно. школи: В. Куі 35 літній ювілей. Відбувся продаж печива і писанок перед Великоднем, спільне Свячене, храм на Зелені Свята обід і вечерю під час з'їзду на Зеленім Гаю. Т-во влаштувало базар, видали одну похоронну перекуску, один похоронний обід і дві весільні вечері. Влаштувало вінер ровст на площі Зелений Гай для членкинь і дітей недільної школи, дали 9 дарунків членкам до шпиталю.

Жертвували на Інститут Могили 100 дол., на Катедру $77.50, сповнили свій буджет, також жертвували на пресовий фонд журнала з 35-ліття Союзу, стипендійний фонд, організаційний фонд, Червоний Хрест, Недуги Рака, помагали норсі у клініці здоров'я, дали кожній дитині маленький Різдвяний дарунок. Посилали делеґатку на з'їзд до Саскатуну.

У касі з 1961 р. осталось	$415.30
Прихід у 1962 р.	959.41
Розхід у 1962 р.	415.04
В касі осталось	959.67

Заряд на 1963: голова — Наталія Котелко заст. голови — Ґиня Тріщук, секр. — Софія Котелко, заст. секр. — Анна Тріщук, касієрка — Юстина Кіндрачук. Господині — Марія Табачнюк, Катерина Гутник, Параска Грицюк, Берніс Котик, й Ольга Радзіван. Господиня до церкви — А. Ковбуз.

Анна Тріщук, голова
Софія Котелко, секретарка

ВЕРНОН, Б. К.

Відділ ім. св. Ольги

Річні збори т-ва ім. св. Ольги відбулися 16-го грудня 1962 р. в церковній залі.

Збори відкрила голова пані Василина Кучер. Всеч. Прот. О. Василів провів молитву. Предсідниця зборів була пані М. Михайлюк, секретаркою пані К. Третяк. Діяльність т-ва за рік 1962:

Відбулося 11 місячних зборів, 3 засідань заряду, 8 вечорків читання, писання писанок і шиття. Тов. спільно з церковною громадою відбуло Йорданську святу вечерю, спільне свячене, храмовий обід, весняний базар з вечерею, прощальний вечерок для пана І. Гавриша. Мали 6 випродажів домашнього печива, 2 бінго, відсвятковано свято Лесі Українки, Ольги Басарабової, Ольги Кобилянської, Свято Книжки і День Матері. Дохід з свята Лесі Українки вислано на видавничий фонд журнала „Промінь". Спільно з членами церковної

Під час Різдвяних свят членки ходили колядувати на добродійну ціль і також колядували для мешканців у домі старших людей Ґренд Вю Лодж.

В лютім відбувся вечерок Лесі Українки, О. Басараб і Олени Теліги. Комітет відвідував хворих в шпиталю і домах. Тов. співпрацює з льокальним КУК і є членом Льокальної Жін. Ради. В жовтні відбулась святочна програма в честь Ольги Кобилянської в виставою книжок висвітлюванням фільм і чайне прийняття. На цій імпрезі т-во передало до бібліотеки Просвіти книжки — праця проф. Килимника. Т-во передплачує „Український Голос" до шпиталю, жертвувало на Катедру, на місцеву оселю, Колеґію, Недугу Рака, Червоний Хрест, Комюніті Чест, і „Промінь". Купило для вжитку Тов. „Просвіти" Кафі Ерн.

Фінансовий звіт:

З року 1961 осталось	$58.14
Прихід у 1962 року	398.69
Розхід у 1962 році	431.14
В касі осталось	25.69

Склад заряду на 1963 рік: Почесна членка — Наталя Вацик, голова — Ксавера Пахолків, 1. заст. голови — Анна Стасів, 2. заст. голови — Олеся Венґер, секр. рек. — Ольга Ковальчук, касієрка — Ольга Михайлишин. Контрольна комісія — Марія Дудка, Марія Олійник, Марія Пресунька. Референтки журнала „Промінь" — Олександра Тацюн, Ольга Ковальчук. Предст. до КУК. П. Манчур, О. Михайлишин. Комітети: Мистецький — О. Венґер, М. Дудка і М. Гарасимчук. Культ-осв. — Орися Яремчук, Анна Стасів, Марія Малюжинська. Програмовий — Р. Андрус, М. Олійник, П. Манчур, М. Паробій, А. Пуляк, Ю. Сурмай, М. Саплива. Відвідування хворих — А. Пуляк, О. Михайлишин.

К. Пахолків, голова
Ольга Ковальчук, секр. рек.

КАДВОРТ, САСК.

Відділ ім. Кн. Ольги

Річні збори тов. ім. княгині Ольги відбулися 2-го грудня 1962 р. у домі Марії Табачнюк.

Жінок присутніх було 15. Голова, Анна Тріщук відкрила збори молитвою.

Предсідницею зборів була Наталія Котелко, секретаркою Софія Котелко. Діяльність т-ва за минулий рік: відбулося 9 місячних зборів. Членки приготовили бінго на пресовий фонд

чер, Д. Павлишин і (панна) Ніна Висота, в українській школі вчить о. прот. Василів. Інструкторка в молодшім СУМК-у є пані К. Винничук.

Комітет відвідування хворих — добр. Василів і М. Сокол.

Комітет Жін. Ради: М. Сокол. В. Кучер, А. Малиш, С. Князь, К. Прихідко, К. Ласчук. Комітет мистецтва — К. Винничук, Г. Лучак, Н. Микитюк, К. Прихідко, К. Ласчук. Програмовий комітет — С. Князь, М. Сокол, К. Винничук, В. Несміла. Музейний комітет — добр. Василів і пані Н. Микитюк. Бібліотекарка — добр. Василів.

Василина Кучер, голова
Катерина Третяк, секретарка

ТУ ГИЛС, АЛТА.
Відділ ім. Л. Українки

Жіноче товариство ім. Лесі Українки в Ту Гилс відбуло свої річні збори та вибір нової управи 5-го грудня 1962-го року в міській залі.

У нашому відділі є 48 членок. Усі по своїй змозі працюють та беруть активну участь у церковно-громадському житті. Голова, пані М. Чернівчан, вдікрила збори молитвою. Предсідницею була пані О. Хонько, а секретаркою пані М. Бук. Звіти цілорічної праці за 1962 рік дали: голова товариства, членки заряду та голови комітетів. Діяльність товариства за 1962-ий рік: Відбулося 10 місячних зборів і різних засідань комітетів. Товариство опікується рідною та недільною школою. Товариство справило: 1 церковний празник, 3 бенкети, три похоронні обіди, 1 річний весняний чай, одну прогульку для членок та їхніх родин, одну спільну вечерю, церковний базар, різдвяну забаву для членок та їх чоловіків. Дали перекусу на церковних річних зборах, на засіданнях Окружної Ради та надзвичайних зборах. Святкували роковини Лесі Українки й Ольги Кобилянської, свято Книжки та Листопадове Свято.

Відділ передплачує „Український Голос", „Вісник" і „Промінь" до місцевого шпиталю. Перепроваджує кампанію на поборювання рака та помагає в кампанії на „Червоний Хрест". Під час різдвяних свят дали дарунки хворим і персоналові у шпиталі.

Дали дарунки учителям недільної школи та влаштували прогульку для дітей. Діти недільної школи при помочі учителів ходять колядувати на Церкву. Учителі недільної школи приготовили з дітьми програму на День Матері, тоді вшанували ми найстаршу й наймолодшу маму корсажем. Після концерту маємо чай для батьків і гостей, а ласощі для дітей.

Наше Товариство вислало 2 делеґатки на провінційний з'їзд і 2 делеґатки на „Кенсер воркшап". Членки дбають про чистоту та прикрасу Божого Храму. Жертви товариства на слідуючі цілі: місцевій церкві $812.50, Колеґії св. Андрея 50 дло., „Промінь" 25 дол., сповнили свій буджет до централі в сумі $69.75 дол., на організаційний фонд 5 дол., на стипендійний фонд 10 дол., вінок поляглим на війнах 5 дол., меблі до шпиталів у Мирнам і Вилингдон.

Фінансовий звіт:

Перенесено з 1961 року	$887.70
Приходи в 1962 році	2,676.44
Розходи в 1962 році	2,509.81
В касі залишилось	1,054.33

Заряд на 1963 рік: голова — М. Чернівчан, уступивша голова — О. Мельник, заст. голови — А. Іфтодій, рекор. секретарка — М. Бук, касієрка — Е. Варварук, кореспондентка — П. Мулька, контрольна комісія: П. Даньчук, Н. Котишин, О. Хонько. Комітети: Мистецтва: А. Свекла, П. Стоцька, Т. Шевчук. Культурно-освітній: М. Солодюк, А. Кшик. Церковний: Р. Бачинська, М. Солодюк, А. Дегідь, Р. Мельничук. Шпитальний: Н. Андрійовська, О. Храпко, Р. Мельничук, М. Олійник. Недільної Школи: М. Фуярчук, К. Елко, А. Мельничук, М. Олійник. Української Школи: М. Фуштей, Г. Маріянич, О. Товпич. „Променя": М. Фуштей, А. Кшик, О. Храпко. Пресовий: А. Кшик, О. Хонько. Господині до начиння: Р. Мельничук, А. Орлецька, А. Павлюк. Учительки недільної школи: пан В. Фуштей, Е. Варварук, О. Храпко, Е. Бачинська, Ф. Колісняк, В. Павлюк, М. Олійник, Ю. Онищук і Е. Заєк.

Учительки української школи: П. Мулька, О. Мельничук, Г. Маріянич.

М. Чернівчан, голова
Л. Ґелета, секретарка

ҐЛЕСЛИН, САСК.
Відділ ім. Ольги Басарабової

Річні збори жін. тов. відбулися в неділю 16-го грудня 1962 р. в залі під церквою. Збори відкрила голова Рузя Савчин молитвою. Слідували звіти діяльности тов. що їх давали урядниці заряду. За рік 1962 відбулось 11 місячних сходин, 6 обідів, один осінній базар, пирогове пущення, прощальний обід для Всеч. о. П. Блажука і родини. Влаштували 50-ий ювілей подружжя для п-ва В. Павлишинів. На св. Петра і Павла відбули храм і візитацію Впреп. Митрополита Іларіона. Приняття-обід в честь нового пароха Всеч. о. С. Гребенюка. Читано обіжники від централі щомісяця. Т-во повнило свій бюджет до централі і передплачують журнал „Промінь". До місцевої церкви тов. купило хідник артос, жалібні обруси і квіти. Передало 700 долярів на малювання церкви і покриття бані.

Фінансовий звіт:

З 1961 р. осталось	$991.99
Прихід на 1962 р.	1,355.60
Розхід в 1962 р.	2,022.34
В касі осталося	325.25

Заряд на 1963 рік — пані: Р. Савчин — голова, Р. Дмитришин — заст. голови, М. Пилат — секр., М. Чернецька — касієрка, Е. Дмитришин, Е. Левчук, О. Дмитришин — контрольна комісія, Р. Дмитришин, А. Малик Е. Левчук — господині. М. Гаврилів, Е. Левчук, В. Павлишин — сестриці.

Рузя Савчин, голова
М. Пилат, секретарка

БРЕНТФОРД, ОНТ.
Відділ ім. Л. Українки

Хоч наш відділ у Брентфорд невеликий числом свого членства, однак працю виконуємо дружньо і можна сказати з певними успіхами. Головно йдемо назустріч проєктам, що їх подає центральна управа Союзу Українок Канади. Академії з нагоди різних свят були дуже гарно улаштовані. В концертових програмах брали участь діти української і недільної школи і в такій праці багато своїх трудів вкладає Всеч. Прот. Тріска.

Кожного року ми маємо поминальну Службу Божу і обід для присутніх. Приготовили членки обід на храм в листопаді. Відділ приготовив пакуночки-подарунки дітям на св. Миколая. Відбувались у нас освітні сходини — вечірки кожного четверга на яких одні вишивали а інші читали статті з „Променя", „Українського Голосу" або щось з белетристики в українській мові. Відділ закупив посуду до кухні на 100 осіб та матерії на вишивання обрусів. Відбувся базар-чай та приніс добрі успіхи.

Річні збори т-ва відбулись 17 гру-

дня 1962 в залі громади. Звіти здавали членки заряду. За рік відбулось 6 місячних зборів, 6 засідань, 18 освітніх вечорків, 2 кукурудзяні вечорки і 1 ягодовий. Концертовою програмою святковано такі свята — Т. Шевченка, День Матері, академію Лесі Українки і О. Кобилянської. Відбулось 2 Панахиди, День Студента, Книжки і Преси, 3 вечері — Йорданська, Новорічня і запусти. 3 обіди — свято Миколая, 2 бінго, 2 розігравки.

Фінансовий звіт:

З року 1961 осталось	$366.95
Приходи в 1962 р.	1,933.24
Розходи в 1962 р.	2,046.81
Осталось в касі	2,531.38

Місцевій церковній громаді передано 500 дол. По 25 дол. рішено дати на Інститут св. Володимира в Торонто і Колегію св. Андрея у Вінніпегу.

В добродійній праці членки відділу працюють для Червоного Хреста, Марч оф Даймс, Недугу Рака, Червоного Пера та UWCEF.

Наш відділ є членом місцевої Жіночої Ради а членки входять до заряду.

Заряд т-ва на 1963 р. — пані: Марія Савіцька — голова, Брон. Цибульська — заст. голови, М. Іванець — рек. секретарка, А. Пережак — касієрка, Д. Бурдейна — фінанс. секр. Контрольна комісія — Н. Бабійчук, М. Догліс. Господині — М. Сисместрук, Г. Продан. Церковний комітет — М. Сисместрук, І. Ковальська, М. Іванець. Шкільний комітет — С. Костюк, М. Іванець. Комітет від хворих — Н. Бабійчук, С. Костюк. Предст. до Жіночої Ради — М. Савіцька, М. Іванець, Д. Бурдейна. Учителі української школи — прот. Й. Тріска, Орися Шалей. Недільної школи — добр. К. Тріска, Катруся Шалей.

Марія Савіцька, голова
Марія Іванець, секретарка

СТІНЕН, САСК.
Відділ ім. Княгині Ольги

Річні збори жін. тов. ім. княгині Ольги в Стінен відбулися 21-го грудня 1962 року у домі пані Н. Анака. Збори відкрила голова пані Докія Гунька молитвою. Предсідницею зборів була пані Анна Гуцал, секретаркою пані Параска Ґурська.

Голова пані Д. Гунька дала звіт діяльности праці і подякувала членкам за кооперацію. Слідували звіти членок заряду.

Діяльність товариства: впротягу року товариство відбуло 10 місячних зборів, 5 обідів, одна весільна вечеря, 4 перекуски. Товариство брало участь в ріжних імпрезах при церковній громаді, дали обід після посвячення Церкви 24-го червня у честь Митрополита Іларіона, і храм св. Димитрія. Купило кивот, посвічники і ґазове огрівало для Церкви та інші речі. Наш відділ вислав буджет до централі. Членки брали участь в кампанії на Червоний Хрест.

Фінансовий звіт:

Осталося з року 1961	$386.03
Прихід в 1962 р.	1,662.63
Розходи в 1963 р.	1,474.91
В касі осталося	573.75

Заряд на 1963 рік: Докія Гунька — голова, А. Гуцал — заст. голови, Е. Цуркан — секретарка, М. Вігнан — заст. секр., М. Козменюк — фін. секр. Контрольна комісія: П. Ґурська, Н. Анака, М. Вігнан. Сестриці — В. Сеньків, Марія Корковська. Комітет хворих — А. Гуцал, М. Козменюк. Господині, М. Корковська, Н. Анака, А. Анака.

Докія Гунька, голова
Елисавета Цуркан, секретарка

ЙОРКТОН, САСК.
Відділ ім. Олени Пчілки

Річні збори жін. товариства відбулися 10-го грудня, 1962 року в Народному Домі. Збори відкрила голова товариства, пані А. Ковалик, молитвою. Предсідницею зборів була добр. О. Бойчук, а секр. пані А. Заліщук. Членки відділу вшанували бл. п. Марію Дутчак хвилинною мовчанкою.

Діяльність т-ва: за рік відбулось 8 місячних і 2 надзвичайних зборів і 4 засідань заряду. Заходом т-ва відбулась родинна вечеря для членкинь, пирогове пущення, спільне Свячене і спільні обіди — храмовий з нагоди візитації Владики Митр. Іларіона, під час з'їзду СУМК, і осіння вечеря. Для інших організацій приготовили членки бенкет і також похоронні і поминальні обіди та перекуски. Товариство приготовляло чайні прийняття під час всяких імпрез, на протягу року. Уладжено два чаї — весняний з випродажем печива й писанок і осінній з випродажем печива й ручних робіт. Розігравкою перевели випродаж вживаної одежі.

У місяці лютім відсвяткували 35-ліття СУК, як також 35-ліття відділу ім. Ольги Пчілки в Йорктоні і відзначили 4 членкині за їх 25-літню приналежність до СУК.

Культурно-освітні вечерки відбулися: Лесі Українки, Ольги Басараб, Симена Петлюри і Книжки й Преси. Членкині разом з Всеч. о. Бойчуком приготовили з дітьми програму на свято Шевченка, День Матері і св. Миколая. На освітніх вечерках членки писали писанки і вишивали українськими стібами. На „I. O. D. E. Handicrafts Display" наше товариство мало прекрасну виставу українських річей.

Українська школа відбувається під опікою тов. і членкині наглядають над недільною школою і відділом СУМК. Тов приготовило перекуску для дітей недільної і української школи і СУМК, з нагоди Св. Сповіді й Причастя. При кінці шкільного року відбувся пікнік для дітей разом з громадою, а на святто Миколая.

Комітет відвідував хворих членкинь і обдарував їх квітами. В льокальнім шпиталі роздають пацієнтам свячене і писанки на Великдень, а на Різдво дарунки. Тов. передплачує „Промінь", „Вісник" і „Український Голос", до шпиталю. Вислали дві делегатки на провінціяльний з'їзд до Саскатуну.

Жертви — на церкву $3,800, на будівельний фонд Колегії св. Андрея 100 дол., на „Промінь" 73 дол., Народний Дім $314.24.

Фінансовий звіт:

З 1961 р. осталось в касі	$46.92
Прихід в 1962 р.	12,257.06
Розходи в 1962 р.	10,492.88
В касі осталося	1,811.10

Заряд на 1963 рік — пані: Анна Ковалик — голова, Розалія Стратійчук — заст. голови, секр. корес. — А. Цимбаліста, секр. рекор. — О. Піць, заст. секр. — А. Заліщук, касієрка — С. Крептул, секр. фінан. — Ґ. Яремко. Контрольна комісія: Л. Крепякевич, О. Лукій, А. Денисик, культурно-освіт. реф. — добр. О. Бойчук, бібліотекарка — П. Чабан, відвідування хворих — В. Трафанюк, бенкетів — П. Процишин, С. Скварчук, рефер. „Променя" — Д. Пасічник, нед. школи, голова — К. Волощук, господині — А. Владійчук, П. Думка, М. Ґемрацій, А. Лишка, Стефанюк, О. Стінка, С. Андрусяк. Сестрицтво — А. Лишка, К. Федорак, С. Андрусяк, Ґ. Гудима, А. Клевчук, А. Равлюк, Т. Ґнип, К. Яремко.

Анна Ковалик, голова
О. Піць, секретарка

ЕНДРУ, АЛТА.

Річні збори жіночого товариства ім. Лесі Українки відбулися 4-го грудня 1962 р. в домі пані К. Вайзлі. Предсідницею була пані Василина Мельник, секретарювала пані Р. І. Гуцуляк. Діяльність товариства: в протягу року т-во відбуло 10 місячних зборів, жертвувало 10 дол. на Всеканадійську Катедру 10 дол., на журнал „Промінь" 25 дол., на Колегію св. Андрея в Вінніпегу 30 дол., як нагороди за найвищі досяги в українській мові в одинадцятій і дванадцятій клясі 25 дол., на куплення машини до шиття. Дали Різдвяні пакуночки для недільної школи. Сповнили свій буджет до централі.

До заряду увійшли на 1963 рік — Василина Мельник — голова, Марта Андрук — 1-ша заст., Р. П. Гуцуляк — 2-га заст., Р. І. Гуцуляк — секретарка, Марія Дребіт — касієрка. Кухневий комітет — Н. Матичук, В. Якимчук і М. Бабик. Контрольна комісія — Н. Маркевич і М. Лопатка. Соціяльний Комітет — пані Вайзлі і К. Лакуста.

В. Мельник, голова
Р. І. Гуцуляк, секретарка

З ДІЯЛЬНОСТИ ВІДДІЛУ

Ватсон, Саск.

Дідділ ім. Лесі Українки у Ватсон відбув річницю поетки і патронки нашого відділу в суботу 16-го лютого по полудні в домі пані Людвіни Процко.

Свято відкрила голова т-ва пані: Марія Кінащук піснею „О, Україно" і вступним словом. Програма складалась з читання віршів Лесі Українки — читала пані Марта Франко. Доповідь про життя Лесі Українки сказала пані Анна Полович. Голова подякувала гостям і членкам, що зійшлися на час відбути цю маленьку програмку. На закінчення відспівали „Ще не вмерла Україна". Після програми відбулось відкриття чаю. Старші членки наливали чай при головнім столі пані: Анна Манчур, і пані Катерина Хома. Портрет нашої поетки був прибраний українським вишиваним рушником і барвінком. Вітала гостей голова М. Кінащук в українським строю. На запит гостей не українців — чому ми святкуємо це свято, голова давала їм відповідь і пояснила. Велике враження робило на присутних український стрій, що в нім голова була убрана, а спеціяльно вишита сорочка 50 років тому її мамою, пані Василиною Терновецькою, яка мешкає у містечку Келвінґтон, Саск. З приходу цього свята відділ уділює 5 дол. на пресовий фонд журнала „Промінь".

На 7-го березня товариство відбуло свої місячні збори у домі пані Анни Полович. По скінченню зборів помянули маленькою програмкою нашого поета Тараса Шевченка. Вступне слово сказав пан Л. Полович і покликав всіх разом відспівати „Заповіт". Після відспівання „Заповіту" пані Анна Сакундяк прочитала „Тарасова ніч". Пані Марта Франко прочитала з „Променя" „Теплий граніт" і так ми наші національні свята відбуваємо по можливости наших сил. На закінчення відспівано український і державний гимни.

Марія Гребенюк, секр.

СВЯТОЧНІ СХОДИНИ

Смокі Лейк, Алта.

Жіноче т-во ім. О. Кобилянської улаштувало святочні сходини присвячені — Лесі Українці і Ользі Басараб.

Вечерок відбувся 6-го лютого 1963 року. В програму святочних сходин входили реферати і поезії Лесі Українки. Реферат „Молодість Лесі Українки" приготовила і прочитала пані К. Пивовар. В англійській мові про Лесю Українку прочитала пані Оля Передій. Читали поезії — добр. Рибалка, Павліна Садова і пані Марія Паламарик. Про Ольгу Басараб прочитала реферат пані Л. Паламарек.

Ці святочні сходини були успішні, як числом членства, так і доброю програмою. Реферати про життя, працю та посвяту визначних жінок України підносять нас духово та зєднують нас у спільній народній праці.

Катерина Пивовар

„КВІТИ" НА НЕВЯНУЧИЙ ВІНОК

Вінніпеґ, Ман.

В середу, 13 березня ц. р. відбувся в Катедрі Пресв. Тройці у Вінніпегу похорон бл. п. Андрія Вишневецького, який упокоївся 8 березня в Арбор, Ман. в шпиталі, проживши 68 років.

Покійний народився в Західній Україні, до Канади приїхав 1899 р. чотирилітнім хлопцем разом з родичами, на початку оселились на фармі у Вінніпеґ Біч. Опісля перенеслись на гомстед у Силвер, Ман. Останні 20 років прожив пок. в Арбор, Ман. де мав власну майстерню-гараж.

Лишив пок. дружину Анну (у Вінніпегу) троє подружених дітей — дві доньки — Оля Веренчук і Елисавета Зучкан та син Мирослав, девятеро онуків, одного брата і дві сестрі.

Похоронна відправа відбулась у Катедрі Пресв. Тройці, яку відслужив Всеч. о. М. Юрківський. Звідти похоронний похід з учасниками відпровадили тіло на православний цвинтар Глен Іден.

По похороні відбувся багатий поминальний обід в залі Катедри Пресв. Тройці, де дружина покійного Анна є довголітнім членом.

Так само всіма похоронними зарядженнями занялася пані Вишневецька разом з обидвома доньками та сином, віддаючи останню прислугу покійному та відпровадивши його в останню дорогу.

Крім самого похорону в цілому, пані Вишневецька украсила гріб пок. „невяночим вінком" — призначивши всі зложені гостями похоронні пожертви на видавничий фонд журнала „Промінь", якого передплатницею є від початку його виходу.

На „невяночий вінок" зложили свої „квіти" слідуючі:

По 20 дол. — п-во Мартин Вишневецькі — (брат пок.); по 10 дол. пані Анна Вишневецька; по 7 дол. — п-во Кас. Кирн з Детройту; по 5 дол. — п-во П. Паланиці, п-во Дж. Ясінські, п-во Осадчуки, п-во С. Мейджер, пані Оля Варенчук (донька), п-во Ґео. Салович, п-во А. Мекрей — всі з Дітройту, др. і пані Гавриш — Виндзор, п-во Гр. Деда, п-во Петро Деда, п-во Павло Деда, п-во С. Матієшин — всі з Вінніпегу; по 3 дол. — п-во Д. Вовк; по 2 дол. п-во А. Бойчук; по 1 дол. — п. п.: К. Вавренчук, Ф. Л. Лупінґ, Е. Стахурська, Антін Гайка, Стефан Гайка, Н. Вишневецький, Дж. Алек, Н. Деда, Р. Лунінг, П. Козак, І. Козак, Й. Канський, Й. Скварчук, В. Кардіган, М. К. Левицькі, Анна Баляс, В. Касіян, Р. Татарин, М. Когут, В. Вівчар. М. Поворозник, Л. Проданюк. 2 дол. дрібною колектою а на 7 дол. чиїсь імена не записані. Разом на невяночий вінок бл. п. Андрія Вишневецького 138 дол.

Хай канадійська земля буде йому легкою. Всім жертводавцям щира подяка.

Учасник похорону

НЕВІДЖАЛУВАНА ВТРАТА

У п'ятницю, 23-го листопада, 1962 року відійшла у вічність одна з перших і довголітних членок жіночого товариства Доньки України, відділ Союзу Українок Канади, і піонерка Укр. Прав. Собору св. Софії в Монтреалі, на 72-му році свого трудолюбивого життя, бл. п. Юстина Война.

Тільки рік тому назад, прощала вона у першій половині того самого місяця свою улюблену донечку Ганусю, дружину відомого члена нашого Собору, п. Степана Салюка. Цей випадок прискорив смерть покійної Юстини, здоров'я, якої й так було підорване тяжкою працею у місцевій фабриці тютюну.

Покійна Юстина була вдовою через вісім літ. Жила вона разом із своєю пок. донею Ганусею і зятем п. Салюком, який по втраті своєї дружини, опікувався своєю тещою як рідний син. Тому то й втрата мами була тяжким ударом для п. Салюка. Осамітнені остались також діти по її вдівцеві-чоловікові бл. п. Якубові Войні, яким вона була другою, але надзвичайно доброю та щирою матір'ю, як також любленою бабусею і прабабунею.

Покійна Ю. Война побачила світ 27-го травня, 1889 р. в селі Залуже Мале, повіт Тернопіль. Молодою дівчиною прибула вона до Канади. Вийшовши заміж за Якуба Войну, провадила вона надзвичайно примірне християнське життя. Наче з рідними жили вони в одній хаті з панством Попелями. Коли з волі Божої й призначення нашої Церковної влади у Вінніпегу до Монтреалу приїхав 1926 р. сталий парох о. Володимир Слюзар, то він і його шановна дружина знайшли приміщення в їхньому гостиприємному домі. Покійна Юстина була високих моральних і християнських вартостей. Вона рідко коли обминула недільних Богослужень. Її видно було на зборах жіночого товариства. По своїй спроможності вона була жертвенною і світила завсіди приміром цієї правдиво християнської риси її характеру.

Похорон відбувся в понеділок, 27-го листопада, 1962 р. при великому числі родини покійної й її приятелів. Заупокійну Службу Божу вдіправляли наші Всеч. о. о. Володимир Слюзар і Федір Легенюк. Обидва прощали вони бл. п. Ю. Войну від Собору і прочих товариств, як „Взаїмна Поміч", „Братства Християнського Милосердя", членом яких то товариств вона була. А на цвинтарі Мавнт Роял прощала Покійну почесна голова жін. тов. Доньки України д-ка Л. Слюзар, яка в глибоко змістовних словах схарактеризувала прекрасні риси покійної, дякуючи її за ту тиху невсипущу працю для свого товариства, для рідної Церкви і для родини.

Бл. п. Юстина Война

По старо-українському звичаї відбувся в залі церковній поминальний обід, на якому на заклик Всеч. о. Ф. Легенюка, були зложені жертви на нев'янучий вінок на дорогу пам'ять пок. Ю. Войни, з якого уділено на українську пресу: „Вісник", „Український Голос", на жіночий журнал „Промінь" 22 дол. і на Собор. Всього разом 109 дол.

Спи спокійно, дорога Сестро! Нехай канадійська земля буде Тобі легкою, а пам'ять про Тебе останеться в серцях наших вічною!

Відділ С. У. К. „Доньки України", Монтреал

ЗБІРКА НА ПОХОРОННОМУ ОБІДІ БЛ. П. ЮСТИНИ ВОЙНИ

27-го листопада 1962 р.

Зложили на видав. фонд „Променя": по 2 дол. — добр. Л. Слюзар, В. Ґарбій; по 1 дол. — М. Нема, А. Вікарчук, А. Прокопюк, М. Гумчак, К. Валентин, А. Карпів, М. Тимчак, М. Серединська, К. Савицька, А. Окопна, А. Ковальчук, О. Радченко, М. Лазор, Анастасія Ковальчук, І. Мелик, І. Туранська, Ю. Ревуцька, С. Шеремета. Разом 22 дол.

Збірку перевів і передав о. Ф. Легенюк.

З ПОХОРОНУ НА НЕВЯНУЧИЙ ВІНОК

Дня 18-го січня, 1963 р. на 83 році життя, відійшла у вічність активна членка Союзу відділу ім. Лесі Українки у Вінніпегу бл. п. Параскевія Кернац.

Покійна народилась 6-го квітня, 1880 року, в селі Береза Середний, повіт Коломия; до Канади приїхала 1904 року. Якийсь час замешкала в околиці Етелберт, опісля переїхала до Вінніпегу. Величавий похорон відбувся в суботу, 26-го січня, при участи рідні, членок Союзу і вірних катедральної громади. Покійна Кернац була жертвенною членкою Катедри Пресвятої Трійці.

Була цілий час активною членкою відділу Союзу ім. Лесі Українки. Майже не було імпрези, в якій би вона не взяла участи. Особливо любила слухати реферати про визначних жінок-письменниць. Хоч сама не могла читати, але журнал „Промінь" передплачувала для інших.

З приводу цих похоронних дзвонів, жіноче товариство Лесі Українки, замість квітів на її могилу, зложило на невянучий вінок 5 дол. на пресовий фонд журнала „Промінь".

Є. Білич, пресова референтка

Бл. п. Параскева Кернац

ДОМАШНЄ ГОСПОДАРСТВО

ВЕЛИКОДНА БАБА

2 пачечка дріжджів
2 горнят молока (переварене)
½ фунта масла
1 столова ложка соли
1 горня цукру
5 цілих яєць
10 жовтків
Скірка і сік з одної цитрини або помаранчі
Муки стільки, щоб замісити легке тісто.

Розвести дріжджі в ½ горнятку літеплої води, додати дві ложки цукру і поставити на 10 хвилин.

Яйця бити на піну, додаючи цукор, бити около 10 хвилин. Коли дріжджі підійдуть, додати молоко, сіль, вибиті яйця, цитрину. Ложкою добре вимішати і додати муку. Місити 20 хвилин. Коли добре вимісене, додавати потрохи розтоплене масло і місити поки не відстає від руки. Накрити і поставити в теплім місці, щоб підросло. Коли підросте, знов помісити і дати знову підрости. Накладати у вимащені маслом форми і обсипані просіяними кришками-сухарця ми. Дозволити вирости до подвійної величини. Пекти в температурі 375 ст. Ф. пів години.

ВЕЛИКОДНА ПАСКА (СОЛОДКА)

2 коверті скоро-діючих дріжджів
2 ложки цукру
4 горнятки літеплої води
4 горнятки муки
6 яєць
1 горнятко цукру
½ горнятка олії (Мазола або Сефло)
1 ложка соли
⅓ ложечки меленого коріння (алспайс)
Мука, кілько треба

Розмочити дріжджі з цукром в літеплій воді і дозволити постояти 10 хвилин. Дати 4 горнятки муки і добре вимішати. Поставити в тепле місце, щоб розчинка підросла, приблизно годину. Яйця вбити на піну, додаючи малими частками цукор; додати оливу малими частками і разом вбити. Розправити з розчиною і додати сіль та коріння для запаху. Дати стільки муки, щоб замісити тісто як на хліб, але щоб не було надто туге. Добре вимісити. Накрити і дозволити підрости в теплім місці. Коли тісто подвоїться, помісити і ще раз дозволити вирости. Вироблять круглі буханці, лишаючи трохи тіста для верхньої прикраси. Вложити буханці у висмаровані форми. З оставшого тіста зробити потрібної величини валки і виложити їх на верх буханців у формі хреста. Хто бажає, може виробити з тіста одну велику паску. Дозволити підрости в теплім місці аж тісто подвоїться величиною. Посмарувати верх вбитим яйцем і пекти в мірно гарячій температурі 350 ст. Ф. яких 15 хвилин, відтак знизити температуру до 325 або 300 і пекти ще 40 до 45 хвилин. Якщо температура печі не дається контролювати, то добре мати під руками алюміновий папір (алуміним фойл) і накрити ним верх паски, щоб не припалилася. Подала Параска Довганюк, Ту Гилс, Алберта.

СОКАЛЬСЬКИЙ СИРНИЙ ПЛЯЦОК (ДУЖЕ ДОБРИЙ)

2 фунти сухого свіжого сира
5 до 6 яєць, відділених
1 горнятко цукру
¼ ложечки соли
Терта шкірка одної цитрини
Сік з половини цитрини
1 ложечка ванілії
4 ложки муки
1 горнятко січеного ананасу з соком (крашд пайнепл)
¼ горнятка посічених горіхів

Перетерти сир через ситко. Вбити жовтки, даючи малі частки цукру; змішати з сиром; додати сіль, терту шкірку цитрини, цитриновий сік, ванілію, муку і ананас. Добре все вимішати. Вбити білки на тугу піну і завинути легко в масу. Висмарувати мяким маслом квадратову склянну форму і обсипати тертою пересіяною булкою. Дати масу до форми, а на верх посипати горіхи. Пекти у легко огрітій печі (300 ст. Ф.) одну годину. В часі печення не рухати форми, ані не заглядати забагато до печі, щоб печиво не запалося. Коли пляцок готовий, більше печі не огрівати і лишити пляцок в печі на одну годину до охолодження. Це дуже важне. Якщо вийняти пляцок заскоро, то може зсістися. Останньої пів години охолоджування можна трохи двері печі відхилити, щоб приспішити охолоджування.

Цей припис записано в досвідченої старокраевої господині з Сокальщини, тільки в приписі замінено родзинки на ананас. Це печиво дуже смачне і вдається, якщо зробиться його після поданих вказівок.

Записано в Е. Вавринюк,
Едмонтон, Алберта.

МАКОВИЙ ТОРТ

6 жовтків
6 білків
1 горнятко цукру
1 горнятко меленого сухого маку
½ горнятка волоських горіхів (змелених або посічених дуже дрібно)
4 ложки муки (без чубка)
½ ложечки мігдалового екстракту
Кілька зерен соли

Вбити добре жовтки, додавати цукор малими частками і разом вбивати на пухку масу. Домішати мелений мак (мак мусить бути сухий, бо інакше торт не вдасться), горіхи, муку, екстракт і сіль. Білки вбити на тугу піну й уважно завинути в масу. Виложити в круглу форму з трубкою посередині, як на „енджел кийк". Пекти в мірній печі 350 ст. Ф. 30 до 40 мінут. Спечений торт перевернути на тарілку разом з формою і лишити, щоб він остиг і відстав від форми. Полюкрувати улюбленим люкром.

Подала Марія Ґаук,
Принц Алберт, Саск.

ФАШЕРОВАНІ ЯЙЦЯ З ГРИБАМИ

8 яєць
1 горня смажених грибів (печериці)
1 ложка соку з цитрини
1 ложка оливи
½ склянки квасної сметани
2 ложки смаженої цибулі
Солі і перцю до смаку

Зварити яйця на твердо. Коли вистигнуть, обережно обібрати із шкаралупи перекроїти острим ножем вздовж на дві половині (уважати, щоб білків не покришити) вибрати жовтки. Грибки дрібно посікти і зварити, або з бляшки вже готові. Цибулю дрібно посікти, присмажити на оливі, щоб зарумянилася, дати зварені, або кеновані печериці, кілька ложок густої квасної сметани і тоді смажити яких 5—7 хвилин, додати сік з цитрини, помяті жовтки. Масу добре вимішати, наклади в білки так, щоб осягнути форму яйця. Подавати на стіл прикрасивши зеленою петрушкою.

ЗОЛОТІ КОРЖИКИ

1 горня товщу (масла, маргарини, або шортнінг)
¾ горнятка білого цукру
1 горня помятої звареної моркви
2 яєць
2 горнят просіяної муки
2 ложечки порошку до печива (бейкон павдер)
½ ложечки соли
¾ горнят січених кокосових оріхів (коконат)

Товщ втерти, додавати потрошки цукор і вбивати, додати яйця і моркву, добре вимішати. Просіяти муку разом з порошком до печива і сіллю, додати до маси, вимішати добре і додати „коконат". Накладати тісто ложечкою на змащену товщем бляшку приблизно на цаль один від одного. Пекти яких 10 хвилин в температурі 400° Ф. Можна ферх помастити помаранчевою масою. Це дуже гарні коржики на Великдень.

Подала Розалія Фарина

ХРІН ДО ШИНКИ

2 ложкі масла
1 ложку муки
1 горня квасної сметани
1 горня тертого свіжого хрону.

Зробити запражку з масла і муки, щоб була жовто-ясна в кольорі. Відтак додати одно горня сметани і хай закипить. Додати одно горнятко хрону. Посолити, додати оцту і цукру до смаку. Хай це все раз закипить і можна подавати гарячим до гарячої шинки а холодний до холодної шинкі.

Як що загустий додати кілька ложок води. Повинно бути як густа сметана.

Подала Ольга Лукомська.

БУРАЧКИ

Потерти на тертці зварені і обібрані червоні бурачки, додати до смаку соли, цукру, оцту, тертого хрону, перемішати і виложити в слоїки.

● Щоб відсвіжити кавник з застарілого запаху кави, вишурувати його добре содою до печива, виполоскати й висушити. Кавник треба все мити по кожнім ужитку й докладно висушити.

Young Women Cherish Their Traditional Easter Heritage

Are Ukrainian traditions to be a thing of the past? A branch of the Ukrainian Women's Association of Canada, the St. Andrew's Ukr. Orth. Ladies' Auxiliary of Edmonton, say no. To prove this they gathered for the second consecutive year to learn how to make paska, a tradition which has been practised since the advent of Christianity.

Under the very able instruction of Mrs. Sophia Wasylyshyn, past-president of the Ukr. Women's Assoc. of Canada, and who is reputed to be very artistic in the decorating of breads, the ladies tried their hand at rolling, braiding and twisting dough. They learned how to make rosettes and eight different ways of decorating their traditional Easter bread which is the symbol of Eternity.

Mrs. Wasylyshyn explained that during Holy Week, people prepare themselves spiritually for the Resurrection. The Soul is purified through confession and Holy Communion. Fasting and remorse take place that week. After a Special Resurrection Service on Easter Sunday, food-laden baskets with a lighted candle in each are blessed by the priest. The food basket, covered with richly embroidered cloths should contain the Paska, Boiled Eggs, Sausage, Ham, Roast Pork, Cheese, Butter, Salt, Horseradish and Beet Relish, Horseradish Roots and, of course, the traditional Pysanky. The baskets can be dressed up with greens such as Celery, green onions, and with fresh fruits.

The long Fast is broken with a meal of the consecrated food. After Easter Grace is said, the head of the family ceremoniously serves one Blessed Egg, which has been cut up so that each member receives one portion of the whole. The customary greeting „Христос Воскрес" is exchanged by all present. The ritual symbolizes family unity and expresses Hope for a happy and prosperous year until next Easter.

The purpose of the demonstration, which was held at the home of Mrs. Audrey Sakowsky, President of St. Andrew's Ladies, was to teach the Art of decorating Paska and to encorage the young Ukrainian homemakers to uphold the tradition of taking a food-laden basket to Church for consecration on Easter Sunday.

Another traditional Ukrainian Art which the St. Andrew's Ladies are trying to master is the writing of Pysanky. This too, is a second year effort with Mrs. Rachael Skakun delicately illustrating to and helping the ladies along. The first session was held at the home of Mrs. Lil Cebryk, with at least 2 or 3 more sessions to be held before Easter so that each member will include in her basket at Easter a Pysanka designed and written personally.

Last year, the Edmonton Journal, as a result of St. Andrew's Ladies' demonstrations, published an extensive article on the writing of pysanky. This year, the Journal described the making of Paska which included recipes and procedure in braiding, Babka, and a photo displaying the various steps involved. These articles inspired the interest of women of various racial backgrounds to try their hands at writing Pysanky and the making of our traditional breads.

With the assistance of such capable women as Mrs. Wasylyshyn and Mrs. Skakun, as well as other ladies from St. John's Cathedral and the Institute, the young ladies ot St. Andrew's Ukrainian Orthodox Parish of Edmonton shall continue to learn the traditions of our people so that they can uphold and cherish this heritage.

Mrs. Johane Dzenick,
Vice-Pres. St. Andrew's Ladies.

ПЕРЕД ЗАКІНЧЕННЯМ КАМПАНІЇ

Зближаємось до вислідів нашої кампанії за новими передплатниками журнала „Промінь". Перед нами ще два місяці квітень і травень. При кінці травня жюрі кампанії розгляне досягнення кожної провінції та найбільш активний відділ і його комітет.

Тому, що кожна провінція має свою визначену квоту, зараз, включно з виказом в цім числі стоять нарівні три провінції — Манітоба, Саскачеван і Східна Канада — (Онтеріо і Квебек). Першенство буде мати та провінціяльна екзекутива а радше її відділ, яка буде мати найближче число до своєї визначеної квоти. Зараз цифри дають такий образ — Манітоба — 100, Саскачеван — 148, Східна Канада — 106. Далі стоїть Альберта — 68 і Британіш Колумбія 21.

На надходячім головнім з'їзді Союзу Українок, що відбудеться у Вінніпегу при кінці м. червня, на одній із сесій буде спеціяльна програма і вручення відзначення за труди в кампанії відділу та особи головної нагороди. Провінціяльні екзекутиви — кожна відзначить той відділ на своїм провінціяльнім з'їзді що придбав найбільше передплат у провінції.

Кличемо до праці в кампанії всіх тих, які вже досі працювали до звершення свого змагу та нових, щоб помогти справі нашого журнала. Вітаємо кожну нову передплатницю журнала і щиро оцінюємо труди тих, яких імена поміщені у списі.

Ольга Лукомська, референтка
Анаст. Сарчук, адміністраторка

ПРИДБАЛИ НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ

Добр. Г. Костюк — Відділ ім. Лесі Українки — Монтреал — 13
Добр. Л. Слюзар — Відділ ім. Доньки України — Монтреал — 4
Пані М. Фербей — Відділ при Катедрі св. Івана Едмонтон — 4
Пані П. Клюкевич — Відділ ім. Л. Українки — Венкувер — 4
Пані А. Бойко — Відділ ім. Княгині Ольги — Торонто 3
Пані П. Мулька — Відділ ім. Л. Українки — Ту Гилс, Алта — 3
Пані Е. Павлик — Відділ ім. Святої Анни — Скарборо, Онт. — 4
Пані Е. Верхомин — відділ при Катедрі св. Івана — Едмонтон — 2
Пані І. Котишин — Відділ ім. О. Пчілки, Мирнам, Алта. 2
Добр. С. Столярчук — Відділ ім. Н. Кобринської — Вилингдон, Алта. — 2
Пані О. Кіндрачук — Відділ ім. Л. Українки — Венкувер — 2
Пані М. Гавриш — Відділ при Катедрі св. Івана — Едмонтон — 2
Пані А. Мудра — Відділ ім. Доньки України — Ріджайна — 2
Пані М. Іванець — Відділ ім. Л. Українки — Брентфорд, Онт. — 2
Пані А. Вишневецька — Відділ ім. Л. Українки — Вінніпег — 1
Пані М. Фединчук — Монтреал — 1
Пані А. Стасів — Відділ ім. О. Пчілки — Форт Вілліям 1
Пані О. Маковська — Відділ ім. О. Кобилянської — Мазепа, Саск. — 1
Пані Н. Заболотна — Відділ ім. Л. Українки — Редфілд, Саск. — 1
Пані К. Юрків — Гаєс, Саск. — 1
Пані П. Копан — Відділ ім. Л. Українки — Інсингер, Саск. — 1
Пані С. Стратійчук — Відділ ім. О. Кобилянської — Саскатун — 1
Пані Е. Степова — Відділ ім. кн. Ольги — Ґримзбі, Онт. 1
Пані М. Костів — Відділ ім. кн. Ольги — Ґримзбі, Онт. 1
Пані А. Шувера — Відділ ім. кн. Ольги — Ґримзбі, Онт. 1
Пані М. Стельмащук — Відділ ім. О. Басарабової — Тарнополь, Саск. — 1
Пані С. Котелко — Відділ ім. Княгині Ольги — Кадворт, Саск. — 1
Пані Віра Біляк — Відділ ім. О. Басарабової — Гефорд, Саск. — 1
Пані В. Щербій — Відділ ім. Княгині Ольги — Ґронлид, Саск. — 1
Пані З. Денека — Бигер, Саск. — 1
Пані Д. Марцишин — Відділ ім. Л. Українки — Вадіна, Саск. — 1
Пані З. Корець — Відділ ім. Княгині Ольги — Торонто, Онт. — 1
Пані Нема — Відділ ім. Л. Українки — Ст. Кетеринс, Онт. — 1
о. А. Щербань — Торгилд, Алта. — 1
Пані А. Горецька — Відділ ім. О. Басарабової — Торгилд, Алта. — 1
Пані Л. Козар — Відділ ім. Княгині Ольги — Етелберт, Ман. — 1
Пані Н. Скоробогач — Відділ ім. Л. Українки — Вінніпеґ, Ман. — 1
Пані М. Танчак — Відділ ім. Л. Українки — Вінніпеґ, Ман. — 1
Пані А. Никитюк, — Порт Алберні, Б. К. — 1
Пані Н. Тріщук — Відділ ім. Л. Українки — Оттава, Онт. — 1
Пані Н. Шемелюк — Відділ ім. О. Кобилянської — Смокі Лейк, Алта. — 3
Пані В. Ропчан — Естевен, Саск. — 1
Н. Когуська — Вінніпеґ — 2

ЖЕРТВИ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД

Пані Анна Вишневецька — Вінніпеґ — збірка на невянучий вінок бл. п. Андрія Вишневецького $138.00
(Опис похорону і виказ жертводавців на стор. 29)

Провінціяльна Екзекутива С. У. К. на Східну Канаду — Торонто — передала пані Т. Бевш — $100.00

Відділ ім. О. Кобилянської — Смокі Лейк. Алта. — з розігравки; переслала А. Шемелюк — 43.00

Відділ ім. Л. Українки, — Ту Гилс, Алта. — збірка по долярові від кожної членки; переслала П. Мулька — 35.00

Відділ ім. Л. Українки, — Гемилтон, Онт. — Зі збірки на вечірку в домі пані М. Пилипюк, жертвували пані: Ю. Стецик, К. Козак, П. Дибко, М. Пилипюк, М. Пелепяк, Ґ. Горук, К. Баюс, М. Баран,

(Докінчення на останній стор. обкладинки)

P 46A
MALANCHUK MRS N JAN 64
10959-117 ST
EDMONTON ALTA

Д. Загарій, П. Токар, М. Ковальчук, А. Деренюк, Ю. Новак, Г. Добета, М. Січовий, Н. Криворучко, О. Антонюк, К. Прийма, Е. Роман, М. Грицьків, Р. Смирна, В. Смит, І. Кисіль, С. Брендон, Т. Шадна, М. Дробот, Р. Вестюк, А. Токарик — переслала А. Токарик — 31.00

Відділ ім. О. Пчілки, — Норт Бетлфорд, Саск. — переслала пані Василина Білик — 16.00

Пані М. Ґулька, — Ватерфорд, Онт. — переслала зі збірки на прийнятті в честь пані Т. Дмитрусь 12.50

Відділ ім. О. Басарабової, — Гефорд, Саск. — з нагоди Листопадового Свята; переслала М. Калин — 10.00

Відділ ім. Л. Українки — Транскона, Ман. — переслала пані В. Марадин — 10.00

Панство М. С. Фербей, — Едмонтон, з нагоди 50-літнього подружжя зложили дар на пресовий фонд — 10.00

Пані Марія Бендас, — Норт Бетлфорд, Саск. — 10.00

Відділ ім. Лесі Українки, — Мензі, Ман. — З нагоди свята Л. Українки, — переслала Р. Пелешок — 9.00

Відділ ім. Л. Українки, — Вадіна, Саск. — із збірки на прийнятті в домі панства Дарковичів в Курокі з нагоди народження їх донечки — переслала Д. Марцишин — 8.75

Відділ ім. Л. Українки — Вотерфорд, Онт. — З нагоди свята Л. Українки — переслала П. Щербань 7.50

Відділ ім. Л. Українки — Ватсон, Саск. — переслала М. Гребенюк — 5.00

о. Ф. Керніцький — Виндзор, Онт. — переслав із збірки на похороні бл. п. В. Підручного — 5.00

Відділ ім. Л. Українки, — при Катедрі Пресв. Трійці — Вінніпеґ, на невянучий вінок для бл. п. П. Кернац — 5.00

Пані Анна Лозовчук — Гефорд, Саск. — 5.00

Пані А. Дмитрук, — Монтреал — 5.00

Пані В. Бандурка — Норт Бетлфорд, Саск. — 5.00

Пані Леся Івасюк — Едмонтон — в другу річницю смерти своєї матері, Марії Фербей, зложила дар на пресовий фонд — 5.00

Пані Мирослава Фербей в річницю смерти матері Марії Фербей — Едмонтон — 5.00

Пані Анна Буяр — Форт Френсес, Онт. — 5.00

Пані Параня Саламандик — Едмонтон, в 11-ту річницю смерти свого мужа Василя зложила жертву на пресовий фонд журнала — 10.00

Пані К. Юрків — Гаєс, Саск. — 3.00

Відділ ім. О. Кобилянської — Валей, Б. К. — переслала К. Боярчук — 2.00

Пані Марія Демчук (Михайлова), — Давфин, Ман. 2.00

Пані Л. Козар — Етелберт, Ман. — 2.00

Пані П. Гаврилюк — Торонто — 2.00

По $1.50 — зложили пані: Ева Кухта, — Єлов Крік, Саск. — М. Солона, Едмонтон, Алта. — М. Гончарук, Киченер, Онт. — П. Мендрик, Едмонтон, — Т. Кудрик, Ватсон, Саск. — К. Ґоян, Вадіна, Саск. — Д. Максимич, Лашін, Кве. — О. Никифорук, Редфілд, Саск. — С. Яриш, Вінніпеґ, — Анна Романко і пані Андрій Орищак, Торонто, — М. Гомонко, В. Нечай, Ева Лах, В. Маланчук, А. Барабаш, П. Хомик і О. Шевчук, Монтреал, — О. Фестрига, Гемилтон, Онт.

По $1.00: М. Білик, В. Дирбавка, Борден, Саск. — М. Колодій, Торонто, — Галя Влад, Вінніпеґ, — Г. Кінащук, Сторджис, Саск. — В. Кузик, Вайнленд, Онт. — С. Григоряк, Торонто, — К. Сосницька й К. Кошлай, Монтреал, — Надія Володко й Л. Левенюк, Горен, Алта. — Дж. Самборська, Рокфорд Бридж, Алта. — Л. Ґарнер, О. Володко, Сіба Біч, Алта. — В. Шабада, Оновей, Алта. — М. Руснак, Едмонтон. — І. Олеськів, Гемилтон.

По 50 ц.: Іван Данилевич, Ватерфорд, Онт. — М. Олійник, Гаєс, Саск. — Надія Пенюк і М. Байдак, Монтреал, — Добр. Симчич, Венкувер, — А. Лазарович, Саскатун, — А. Симко, Ламонт, Алта. Анна Стахник, Ватерфорд, Онт.

Fort Motel Battleford's Newest

Fort Motel Battleford's newest pleasantly located at the junction of highways 5—40—4 West. Spacious grounds fully modern single, double & family units with: Kitchenette, T.V. phones, swimming pool. Adjacent to Esso and restaurant. Reservation accepted by letter or wire. Ph. 937-2651 Battleford, Sask.

FORT LODGE — Under same management Suites rented — yearly, monthly or weekly.

For the "REST" of your life
Stay at the
AUDITORIUM HOTEL
North Battleford, Sask. Phone 445-2456
Elevator service, free parking for guests. Restaurant.
D. G. LUTZAK, Mgr.

В День
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
BELL CITY FOUNDRY
вітає всіх костомерів, приятелів та ввесь український народ в Україні й у світі радісним: Христос Воскрес!
Василь Костюк, управитель
Брентфорд, Онт.

З нагоди
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
BELL CITY RESTORAN
вітає всіх своїх гостей, приятелів і ввесь український народ радісним:
Христос Воскрес!
Управителі
Михайло і Анастасія Пережак,
Брентфорд, Онт.